Ketabton.com

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF
ACKU
4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

- دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- شاعر : پیر محمد کاروان .
- خپروونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه « وفا »
- چاپ او صحافي : تاپ پرنترزپيښور
- کمپوزر : عبدالحی سحر
- لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلی میاشت ۱۹۹۲ع اگست
- شمیر : ۱۰۰۰ توکه
- نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکـــو او هنر مندو گوتو دکمپیوتر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

اهداء:

دهغوی په نوم چې دخدای
له خلیفه (انسان)
سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحيم

دماښامونو دمهال

یو «کاروان»

ښایي زموږ سر نوشت به له تیاروسره تړل شوی وي ، موږ په تیاروکې زیږېدلي ، په تیارو کې اوسید لي او په تیارو کې فناشوي نسلونه یو . دادی موږاوس په یو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو یو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تیارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که رښتیا وایي نود دغو تیارو په هکله به غږیږي ، سهارونه لازموږ لپاره نالیدلي ، امیدونه دي .

اوس له بل هر وخت ځخه ، زموږ اولس ، زموږ دهیواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتیاته اړکیږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پیرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پیل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي .

پیر محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وینا وال دی چې پروطن دخورو تیارو ، دخورو ماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهیر کې یې هم خپل شعر ځلولی ، دتیارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخیال د رنگینیوپه تالونو کې یې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان یوه داسې ځوانه څېره ده چې دافغانانو د ویاړلي مقاومت ډیروشیبوته یې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهیر کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پرېنسټ خبرې کوو نوکاروان یې د گوتو دشمیر په لومړنیو کسانو کې شمیرل په کاردي .

«له ماښامه تر ماښامه » دپیر محمد کاروان د شعرلومړنۍ چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پیل او دراوروستنیو گلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونود نیټو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه یون دځلا او پرمختگ ډیره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقیقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخیل ، نویوتر کیبونو اوشعري دقت ننداري ته تم کیدلای شو .دغه راز یې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم ځو نظمونه هم یوځای کړې دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوې غزل له ډیرو ښکلو بیلګوڅخه شمیرلی شو . د دې مجموعې ډیرې غزلې به زماددې خبرې درښتینتوب لپاره تاسوولولئ .څو دغه څوېې دنمونې په توګه وګورئ :

خدایه دګل کډې یې قـــدم قدم کـــې واړوه
سترې شو کاروان دښاپیـــــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ویلې شي
زه دسو زغزل یم ما پـــه زیــــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتــــــاکـــوینې پتهې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

یاداچې :

ګلونه سوي دي اغزي ښکـــلوم
خزان ځپلي پـــــسرلي ښکلــوم
زه دساقي دمیونه یم عـــــادت
دافغاني ګودر منــکي ښکـــلوم
نادان کاروان به یې غزل ګڼي خو
د زړه په وینـــو آزادي ښکلــوم

دکاروان په آزاده شاعرۍ کې هم موږګڼې خوبۍلیدلای شو . د دغو شعرونوپه لړکې یې «قافله » دتمثیلي او تصویري شعر یوه ډیره په زړه پورې نمونه ده او «درې ځاځکي وینه »، «ته ...   » ، «دپرښتې خوب » ، «څلورتوتکۍ»، «تعبیر ؟» «له وینوترموسکا » او داسې نور یې دنمونه یې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍکې دنوي بیان ، نویو مفاهیمو او ترکیبونو او دیو ډول نوي خیال زیات ځرکونه وینو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان دیوې غزلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلع وګورئ :

لاله په یوه ښه دي ولاړ د دامانونو په سر
لکه چې پیغلې وي ختلې دمایئونو په سر

یا :

ستن مې کړ قلم تارېې غـــــزل غزل
شوم دلیونـــــیو په ګریـــــوان مېن
زړه دې رانه یو وړاوجـــــرس دې کړ
ښکلیه اوس به خود شي په کاروان مېن

دیو ازاد شعریوه برخه ده :

... په کې چاودلې حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلې یاردیدن نه
دناکراروتلو سودپر هرونو ویني ...

دداسې ښایست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو ایښودلوځایونه هم شته . په تیره بیا دهغه دشعري یون دپیل په شعرونو کې به ځینې نیمګړتیاوې هم وویني . کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم ښایي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتې افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپین دسولې مرغان وسول
زماني له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دېمه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او یا ښایې کله کله زموږ دکلاسیکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقلیدیوه نیمه غزله په کې ولولو.لکه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــــر ارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پیچ وخم کې په خوګیریم
یورنګین غوندې سحر د دې ماښام را
څو به سترې لالهانده کاروان ګـرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو ګا م را

دغه راز د «سیندوکې » په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره یوخه ورته والی لري ،زه نه وایم چې ترې تقلید شوی دی،ځکه کاروان یو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا یې یوخه ترې اغیزمنه ده.

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ ډیرې ښکلې نمونې ایجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته یې ښکلې ښکلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیدیو) ډیره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکلیو ، باندو او غریبزو کاروانونو صمیمیت او درنښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعرتل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکي نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پېښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نیک مرغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لېږلم
له خوشبو يې نه ډك دسمال دې راكړ
ددسمال څنډې ته دې غوټه وركړه
ځواب يې تاسره و، سوال دې راكړ

تامې په زړه كې تنده وكړله
په كې راشنه شول دخمار گلونه
ساقي دې راوړې ډكې ډكې پيالې
چې په كې وټومبي كتار گلونه

تندې مې مات د اضطراب په كاڼو
ځم له زگېرويو نه كورگې جوړم
سرلگومه دسكون په ځنگون
له پرهرونو پسرلي جوړوم

شاړه د ژوند غواري ابشاردنغمو
دروح دسمال چې په كې ومينځمه
پرېږده چې غوټه يې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په كې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ۱۱ / ۲ / ۱۹۹۲

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي
په عاصي ژبه ستاثنا ، راځي درود راځـي
ورروخدايا نوسره ، وې ، راځي، چې ښه يې مات کړو
ياغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟
بتان مات شوي دايـازد زلفـوورېم راځـي
سترګې مـــووختې چې ګله به محمود راځـي ؟
مورد سپرلوپه غيږکې ښنه خوبونه کړي نه دي
لاپه ګلپاڼوکې سـکروټې دنمرود راځـي
ستاد ديدن هرې ښکالوته يې ځېمې وهـلې
کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لېونټوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو

ذکر دګلونو به د پرخو په تسپــوکوو

لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو

تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو

زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو

پټ به دیدنونه دسپوږمۍ په سپینو شپوکوو

غوټۍ دې کړې ژبې راته مینه خو غوټېږې نه

یو جهان خبرې به په سترګو په لېمــــو کوو

څوبه په اغزیو کې دردونه هم نشه لــري

مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو

څو دیار کوڅوته چې داسترګې په کې تخلي کړو

دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کوو

لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاټول غاټول

عشقه له ښاغلي لېونټوب سره پښتو کوو

پېښور، دلیکوالو ټولنه ۲۱/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء: زخمي کابل ته،دښاپيرو ،وطن ته

تعبير ؟

دغرځنی تيونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نرئ دي
او دتنکو ، تنکو کبليو خولګۍ
په تکو تورو لوغړنووينو تکې سرې دي
چاورشيندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ايرې دي
په غتو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآيينو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرځنی په سترګو
ګردې تاوېږي د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتيدلې غوړګې
خيال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې ورو ي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه ګرځي
په سرو بوټيو اوهډوکو يې تبرونه ناځي
په تصوريې د وريتو غوښو بويونه ګرځي
څوک څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې يو خوب ليدلی

ښېښور ٧١/١/٢٧

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوڅ زړګی مې وګنډه سرخې ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یویې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وږمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغې څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړې سلام
دا منجاورخیال مې دسخې جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمینې په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پیښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکو پرخــــه مې بې گــله راځـــي
زمـا دگـل کـډې بـه کــلــه راځـــي
تشې جونـگړې مې دســترگـو پـاتـــې
ورتـه بــــه کــله ډيــوه بلــه راځـــي
بې تــانه مــرارمـان مـــې غرنــه کـوي
که مسيحا ورتــه ځــوځــله راځـــي
زه يـې ديـاردلاســه زربــولــــه
که مـات کـچکول ته مې خـــزلــه راځـي
مـــا په زړگـــي کـــې ورتـــه ځـالـه جـوړه
خوکـه په ناز ورتـــه بلبـــلـه راځـــي
د دارکـــړه کې جـوتې ځومـــره خوند کـا
چــې ننــــدارې تـــه يارپـه خپــلـه راځي
زه بـه لـــه تـنـدې زاره چـاودی ومــــه
دساقي لاس کې بـه جـــام هــلـه راځـــي
جرس بـه ډيـــر په چــــيغوږړبــــــړي
ستړې کاروان چې ترمنزله لـــــه راځـــي

۱۳/ ۳/ ۱۳۶۵ دنريزې کلی

د سحر په لوري

دګم نامي خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلي ستوري
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظاراغزي مې سترګو کې راتلل ماتېدل
ماستادمینې ترانې ویلې
په وینوسرې ترانې
په تړمو اوښکو کې لمدې ترانې
خوچې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له ستنو
اې زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو گوتودې زما اوښکی را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتړمیل دستوروگلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹/ ۱۰/ ۱۳٦٤تني

ترږې

دمـــود وترږې درتــه راغلم تـا سخاونه کــړه
ساقي مستانه هېڅ پېــرزو دې په گــداونه کړه
ستا په درشل کې مې تندې ډېرو سجدو کړوستړې
ماستا دحسـن پرستــش کړ تا پروا ونــــه کړه
زما دسترگو په زيــارت کې بلـــېدلي ډيوې
مغروره تا خوتش په شــونډوکې دعــاونه کړه
ته دخپل حسن له نشــو نه راوزگـــاره نه شوې
هېڅ دې زما خېرې گرېــوان پورې خنـدا ونه کړه
دزړه ساحــل مې ستا دمينې سمندرتــــه ايښې
خو تا دوچ کـکړ ساحل په لـــور گډاونــــه کړه
يتيمې هيلې به يتــيمې وړم دگور غــېږې تــــه
مهربــــانې خـــوږېــــه يتيمو هيلوتـــاونه کړه
لکه دشمعې سره اور شنه شې له لمبودې زار شـم
کاروان دڅوريت لکه پتنگ کړ تاژړاونه کــــره

تنې، د نريزې د کلي غرونه ۱۳۶٤

د پسرلي توتکۍ

په سپینو واورو کې موسکي شول زرزري ګلونه
د ښکلي لمر د پلوشو ګلونه
لکه چې پېغلې وي ټومبلي د مرجانو غمي
د سپين ټکري د پاسه
د پسرلي ورمې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغبجنونه هيلو راغي مسيح
وحشي ګلونو ښني جامې واغوستې
د ماليارانو محتاجي نه کوي
زموږ ځونګړې ته هم راغلې ښايسته توتکۍ
جوړه جوړه توتکۍ
لکه چې راشي د فردوس له غېږې
د معشوقې او د عاشق روحونه
زموږ انګړکې يې اتڼ واچاوه
او په غږ غږ کې يې د ژوند ترانې وويلې
رنځوري مور مې ورته څه په مينه مينه ووې
«توتکۍ ستړې مه شې، ستړې مه شې»
توتکۍ خلاصې کړې مښوکې او غږ غږ يې وکړ
څه په خندا يې ورته ووې چې ژوندۍ اوسې
زما د زړه په تالاشوي باغ کې وټوکېدل
د اميدونو ګلان

۱۳۶۴/۱۲/۶ ټنې، د تريزي کلي

لېوني سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وايمه ژوندۍ سندرې

خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوبونه وتښتول

ګلونه ګونګ دي وايي نه پسرلنۍ سندرې

يه لېونۍ زمانې ! لږڅه خو په خودشه که نه

روغې سندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې

که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوي

وينې مې وايي په خندا د ازادۍ سندرې

چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور

زه خو په زړونولګوم لکه پتنګ سندرې

چې يې د زړه غوربونه نه وي تش دسر په غوږو

اوريدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوزېږېدې

چې په کاغذ يې کړې خپرې دلې دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ډیوې

دجنگـــونو په دوزخ کې ، جنتـــي افغانان وســول
د باروتوسرولمبو کې ، سپيـــن دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون گلونه وچ شول
اواره نغمې ايــرې شوې، مهاجر بلـبلان وسول
د باروتو ښامارانـــو، اسو بلـــوکې لمبې پــو کړې
دجونگړو ډ يوې مړې شوې ، د رڼا پتـــنگان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پيـــچ وخم کې
لارې پټې په سکـــروټو ، د وفا قاصـــدان وسول
هرارمان شــوژوبل ژوبـــل ډېرې هيلـې هـــديرې شـــوې
درڼواوښکو ډيوو کې دســـرووينو گلان وســـول
شوگيرې اوږدې اوږدې شوې، شپه دغم په تيارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړې ،دسپېدو په گرېوان وسول
په نغمو کې کړيکې کړيکې، ويرپه زيرو بم کې خپوردی
پر دېسيان له ډېرې مينې ، دوطن په ارمان وسول

دموددومودو یارانـــو، یودبل دیدن ونـــه کړ
دوصـــال په تمه تمه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هریې، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پاڼې یې سپر غوي شوې، هغــه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سریې لوخ شي ، د ابښیا دښکلي ناوې
وینم خوب اوکه په اوریې ، سره تکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه ، دوجدان غږونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افـــغاني جرس فریاد کړي، ځې کاروان دشهیدانو
نورڅوک نه دي دلته هلته ، دیوې مورب‌چیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲ تنې

دغزل په څنګ‌کې

دغزل څنګوکې ګلـونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمـه

دتوروشپوشيبو اوږدې به نه شي
لمروې په سرېې سهـارونه ږدمه

ميني له زړه نه مې پټې کړه لرې
يارته دسرووينوخالـونه ږدمه

د ژوند ځولۍ مې ډکوم له ګلـو
ځم په اغزوکې قدمـونه ږدمه

که په مرۍ مې يوه سلګۍ وې پاتې
لا به په ژبه ستا نـومونه ږدمه

ساقي زمـاپه تنده مه خوربږه
زه نورو ترږوته جـامونه ږدمـه

عشق مې په دار کې سرتـه داسې ويل
په تـادحسن امېلـونه ږدمه

لاله تصويرېې په سينه لګـوه
په لوغړن ځيګر دا غـونه ږدمه

راځه کاروانه دتيارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمـه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمانو یمه
دومره جګ ختلی دغزل په منارو یمه

لږ خومې دارون زړګی دزړه په سترګو وګوری
لال یم خوله سترګو نه پټ شوی په ایرو یمه

حسنه لږ موسکی شه چې پانوس مې شي په اوښکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعشق په سرولمبو یمه

وخت یمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شین
پټ په تصورکې دلاله په لوپټو یمه

نه مې شي لیدلای پتنګان په محلونوکې
څراغ دیتیمانو دجونګړو دتیارو یمه

څومره چې غزل مې په سروو ینو لمبېدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجفا په کتهارو یمه

نه درځم باغوانه دمنت ګلان دې نه غواړم
زه آزاد بلبل دځګو غرود سرد رو یمه

مړمې کړه مرګیه خونغمې به مې ژوندۍ وي تل
زه خو یو کاروان دترانو اود نغمو یمه

۱۳۶۵/٤

غرڅنی ګل

غرڅنی ګل یم غرڅنوته خـاندم
اوبېرسرولبونوته خـانـدم
اوسېږم لرې د دنـیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سـتـرګو
دلوړوغرونـوپه لمن کـې اوسم
دخپلووینـوپه کـفن کې اوسـم
ډیوې مې بلې دشبـنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمینې ترانوته خـاندم
اوبـېرسـرزولپـونوته خـاندم
وایي ابشارراته دمیـنې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمۍ مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیم مې وزنګـوي وروورروپه تـهال
سحرمې مخ مینځي د پرخې په مۍ
غلی راویښ شم دشپونکي په شپېلۍ
دلمرزرینـود ردانـوته خاندم
اوبېرسـرولبونـوتـه خانـدم
غرنی پېغله راته غلې ګـوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورپیکي کې مې تومبلي نه شي
تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپانو په شان زړه یې ښوري
زه یې دسترګوائینوته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
دشپې له دېونه تښتېدلی نه یم
دخواره بوی په ژبه غلی نه یم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
ځوچې ژوندونوي زمانو ته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که ریژولی یمه
مړ نه یم بیا راټوکېدلی یمه
دیوه ګم نام شاعرداستان یمه زه
که نن یم پټ سبا عیان یمه زه
دګلومیربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانیانو ارمانوته خاندم
اوبېرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکونډي ځنګل لمن ، اسد ۱۳۶۵

داوښکوګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظارځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټووشیندې
زما دسترګوپه تیاره ځنګل به
دخنداګانوډیوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دښوګانو په هرتاروپییل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلې ګلان

(c) kitabkhana.com: The Digital Library

ماوې چې راشې ستا په غاړه به یې وځړوم
دغه زما دپاکې مینې یوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونیوه په ګوتوکې دمینې شهباز
دزړه په تارتارېې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي
نن مې منصوري جذبې وخت پوره کړې
وکړه ننداره په دارکـــې ښـــخې دي
وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکـــــې ښخې دي
تاته به امېـــــل ترې جوړومـــــه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي
بیابه مې نغـمې پټې دزړونـــوشي
اوس دګم نامۍ غبـــــارکې ښخې دي
ته چې دکـاروان زخمــونه نـــه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/ ۹/ ۱۳٦٤تنې د نریزې کلی

دجنونِ پراوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوي چمن کې دګلونو تخم وکره
پرېږده چې دسترګوپه پانوس مې ډيوې ولګي
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لړمې دازخمي ځيګردمينې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
سترې به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هريواسوېلی به دنسيم په ځای ورولېږم
وخته په لوټې باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خوږ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پراوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

د نرېزې ګلی
۳/ ٤/ ۱۳٦٥

غوښتنه

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسروونیوخال وای ، دتندي په غېږکې پروت وای
گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
پښتني لپوکې جگ وای، دمنگې په غېږکې پروت وای
چاپه ځنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لگولی
لوغړن سوی ببری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مراوی گل مې ، په سروونو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگي په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلگۍ سره سلگۍ وای
گرځیدای په ژوبلوزړونو، دځگېروي په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېرشول
زخمونه مې دپرولیدل ګلونه رانه هېرشول
دحسن دګلونوسترګې ډکې دي له اوښکو
دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هېرشول
دژوبل زړه په وینو کې مې تږی ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه ډک جامونه رانه هېرشول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشول
دژوند په باغ اوبڼ کې دباروتو بوی خورشوی
دګلودعطرونو کاروانونه رانه هېرشول
دوریت احساس په غېږکې مې کاروان دسلګوپروت دی
آشنا یه دخندا ډک غزلونه رانه هېرشول

۲۵/ ۲٤/ ۱۲/ ۱۳٦۵

دنریزې ګلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــــه

هغه ترخه مې شول خواږه شعـــــرونه

شونډودې رنګ څکه دوینو واخېــست

دزړه په وینو مې وو سـره شعــرونه

لکه ماشوم غوندې دې وتخنـــــــول

چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه

راشه امـېل یې کړه د دنګې غــاړې

په ګرېوانه مې دي پــراته شعـــرونه

چې یې طواف ووستا دمخ په شمــع

شول دپتنګ غـوندې لمبه شعـــرونه

لـکه مسیح مې په شـــعرونه راشه

ګوندې ژوندي مې شي دامړه شعرونه

لړدبخـیل نـــظرسخا خـــو وکړه

چې دکاروان شي مېلمانه شعـــرونه

۱۳٦٥دنریزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

×××

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا ورلمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولی کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پټۍ په غېږکې پروت یمه
زه ژوبل غزل یم دسلګۍ په غېږکې پروت یمه
مینه مې دشمعې په تنکۍ لمبه ماتیږي نـــه
زه یاغي پتنګ یم دسپرغۍ په غېږکې پروت یمه
څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
غلی نن سبا که دغوټۍ په غېږکې پـروت یمه
حسن رانه تاوکړې سپینې لیچې دبنګـړوډکې
خیرکه د دارونو دکړۍ په غـــېږکې پـروت یمه
ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
اوس هم د پښتو د درخانۍ په غېږکې پـروت یمه
پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ
هسې داسې غلی دچرګۍ په غېږ کې پروت یمه
دیو دتورو شپوته بـه دوړانګــوزندۍ واچـوم
زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غېږکې پـــروت یمه

۱۲/۱/٦٦دنریزې کلی

ورو ورو راځه

ورو ورو راځه چې په ګلونوکې ونه ښويږې
دلېونوپه ژوبلوزړونوکې ونه ښويږې
طبيب آشنا پټې دمينې لګوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونه ښويږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لږ
شغلې د ژوند راوړه قبرونوکې ونه ښويږې
راته په خوب کې چې راوړې داميدونو غنچې
پاڅه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه ښويږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې ناوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقي دتږوترو
نوردمږو په نظرونوکې ونه ښويږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويږې
اې دفردوس له رنګينو جوړې محبوبې زما
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږې
تپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويږې

۷/ ۱۲/ ۱۳٦٦تپې دوړې خيسوره بانډې

ښکليه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکليه لمره گلان وشينده
غېږدتورو شپوکې سپين سحره گلان وشينده
تېرې دغمونو دويرونو شپې غمگينې کړه
وشړه کينې اوکرکې زړه مرکز دمينې کړه
دغه جنگ ځپلې دژوندون لحظې رنگينې کړه
راشه پسرليه مروره گلان وشينده
باغه ! دکوثرمۍ ته دگل جامونه ونيسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامونه ونيسه
هرتږې بلبل ته په منگول جامونه ونيسه
گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشينده
خاوروکې پرتې دهريتيم اوښکې ښکلوکې دي
گل نه خطا شوې راپرېوتې په اغزوکې دي
نوريې غېږکې وينمه ډېوې په هديروکې دي
خدايه ! په دې هره مرغلره گلان وشينده

اې ورکې خندا لرد سلګوپه غبرګې وخانده
وچې شونډې ښکل کړه دغوټوپه غبرګې وخانده
راشه دپرهرډوینو سرو په غبرګې وخانده
راشه د دردونو درمانګره ګلان وشینده

پرېږدۍچې دا وچې څانګې وغځېږي تاندې شي
ښخې دکېږدیوچې په سروګلوکې مراندې شي
حسن دپېغلوټوته صحراکې لوګی سپاندې شي
والوزه نسیمه جادوګره ګلان وشینده

مینه کې مجنون چې دلیلادرشل ته ورسي
وخاندي زخمي زړه دلاله ګوګل ته ورسي
څوچې دغه ستړې قافلې منزل ته ورسي
پاکې آزادۍ په لره بره ګلان وشینده

پرېږدۍ چې فردوس نه لنډلاسونه د پردیوشي
څیرې ګرېوانونه سره تړول دلېونیو شي
مور د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو میوشي
راشه ښکلیه وخته بختوره ګلان وشینده

۷/ ۱۲/ ۱۳٦٦/ تنې دبریزې کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
گل مې دزړه سوی د ی مشکینې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبو کې چې افغان وینم
وینې د مجنون لښتې لښتې په بیابان وینم
نن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلگۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ډ یر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ایرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
پریږده تغزل عاشقانه اورندانه خیاله
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
پښوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
واوری ء نړیوالو خپلواکې اوازآدې غواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کاريې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ويښ شه د ايشيا زړګيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

څوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
څوبه مې پراته دمالګې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنګېزه دسرووينوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دېروننداري وکړې زمادوينوداروته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغياروته
کاږي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې توتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالګينې دي
ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړګي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳۶۶

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میـــوډک دی
څه ! زمـاستونی لــه سلګیو ډک دی

ته وايې راشه خوزه خنـــګه درشم
لاچې محفل دې له پردیـــو ډک دی

داوښکو پـــرخه مې نسیمه یوســه
دمینې ګل مې لـــه سپرغیوډک دی

پرېشان اوربل ته او پرېشان پټکي ته
دزړه کـــودی مې له ببریـــو ډک دی

د دیدن ترې به ماړه شي څنـــګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګـــیو ډک دی

زما دژوند په بڼ خـزان راغـــلـی
بس ګورســتان مې له غوټیـــوډک دی

لاله صفت ته دې وزګـــارنه یمه
دلتـــه تـــېر له مـردکیو ډک دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لـــوګی شـه
زمـاغزل لـــــه سپېلنیـو ډک دی

چې کله خاندې نوډالې بـــه دروړم
ځیرې ګرېوان مې له غمیو ډک دی

کاروان په پښو کړې دتنهاکو پنې
څـــه که منزل یې له اغزیوډک دی

۶۶/۶/۲۹

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تېرېږي
خودازمورږنه ولې پټ تېرېږي؟
ښکلی فردوس راته دوزخ جوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېرېږي
ولې به نه چوي زړګی دبلبل
چې په ګلونو کې ګونګټ تېرېږي
هغه زړګی چې څلیده لکه لال
اوس یې په سرښاماران غټ تېرېږي
اختره وبخښه خندلی نه شم
زما په ویرکې هرمېلټ تېرېږي
تاندې تنکۍ هیلې شوې خاورې ایرې
ځې جنازې یې مټ په مټ تېرېږي
داهم انصاف! دی ناروغ ونه لیده
طبیب په خوا د روغ رمټ تېرېږي
شنو ترانو ته یې لږصبروکړۍ
کاروان په اورکې لټ په لټ تېرېږي

۸/۳/۱۳۶۶ دکوچني اختردوهمه ورځ تنې وړۍ خیسوره

دغه څنګه پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته په اوربل ګلونه ،نه شته
ځولۍ ډکې له اغـــزودي په منګول ګلونه ، نه شته
په کوځه ګلونه ، نه شته په درشل ګلونه ،نه شته
ديارانو اودوســــتانو په محفل ګلونه ،نه شته

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دبامونـو په ســـرونو کودې مات دي دبېريو
دبېروتورې غنچې دي لـــګيدلې په ګوليـــو
په ګودرکې پيغلې نه شته نه شرنګا شته دينګړيو
څيرې ويرې ګرېوانونه دي دعشـــق دلېونيو

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو ژاړې ژاړې په نغمو کې
له مست زرك ده جوړې ورکه چې له جوشـــه وهي کـــوکې
دګيګړګلونــــه ژاړي په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی شپېلۍ ډوبه په سلګو کې

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دهجران تياري چاپېره دوصال له روڼ مشال نه
دباروتو ماران تـاودي دبوډۍ له رنګين تال نه
دېرواوښکو آرام وړی له سروسترګودغزال نـه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دشنېليو په شنه غېږکې دسکروټو سـوروباران دی
پاڼې پاڼې دي ګلــونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجيبه ده عــجيبه ده پســرلی راته خزان دی

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دګلونو پـه صحــراکې دکوچيانو کېږدۍ نه شـته
شرمول يې چې ګلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به يې مهاررو لېـونۍ شين خالۍ نه شته
له نظره کړې شين سترګو له داغ روغې غوټۍ نه شته

دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوينو دي زېښلي
دهغې په ځـربه خپـته سره اوورونـه لګـيدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښـتولي

دوزخونه به رنگېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

چې ګلـونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي
چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي
دخندا تـش پاتې نـودم دی فريـادونه په کې ډېردي
دوصـــال دنيا تـالاده هجرتـونه په کې ډېردي
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپسـرلـودی پسرلي به راژوندي شي
دزړه وينــه به تـاريـخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي
افغانان به سره خـپل شي تېتې سترګې به پردي شي
لېوني کاروان ته بيـابه ليلاجوړه آزادي شـــي
پسرلي به را ژوندي شي
پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکليه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشـــاشه
دبېنــواغزومــې پـــرخه درتـــه راوړه
خادمانو تـــه دې ګـله په خـــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټـوټې دی
مينې راشــه په زخمـــونو يې دوا شه
دسبا باده غـــټي په زړه زخمـــي ده
پټ په غوږکی ورته ووايه چې واشـــه
خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانـــــو
وينه وچه په دوهمـــه کربلا شـــــه
ديتيم ژړا خوعرشـــــه پورې لاړه
دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترڅوګرځي سرګـــر دانـــه
ازادی له خندا شنه شه شـــاليلاشه
دسپرلوقاصـــده وشيـــنده ګلـــونه
دفردوس منـــظرې جوړه په صـــحراشه

دوطن چمن مې لولپـــــه لمبه شــو
خدایه ورکه دبـــــاروتو اژدهــــا شــه
اوردې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي
دســــبا گرېوان کې لمــره په ځلاشـــه
ارمانونه مې په خـــاوروکې پراتـــه دي
په مزارېې يــاره راشه مسيـحا شـــه
یه په زړه ظالمه حـسنه خـبرنـــه يـــې ؟
مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه
په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شــي
دابلا دځـــانــځانی تـــــالاوالاشــه
چې ښكلاته دې جهان گوته په خوله شي
بيـــا سينگاروكړه اوناوې د اېشيا شــه
بياكاروان مې كه دژوند په مرگي لوټ شي
خيردی يوځل خوپه ژوند ياره زمـــا شه

۱۳٦۷

موسکی شه

موسکی شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مې ډالۍ راوړې دي

منګولې کې راځه واخله دازما دزړه رباب
یوځو مستې نغمې مې لبونۍ راوړې دي

دښمنو په تیارو به دې ډیوې ولګوم
ګلونو دارمان مې سرې غوټۍ راوړې دي

زړګی مې تخنو ي لکه ماشوم یې خندوي
سپرلي راته ورمې دآزادۍ راوړې دي

سړه به مینه نه شي لاتوده به وي تووده
سینه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي

خبرنه یې ختنه؟ باروت کړې باروي
آهوراته بیاسترګې غرځنۍ راوړې دي

لیدلی مې دی خوب خویم په ویښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي

کاروانه ګوندې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وایې پیالې مې ګڼډنۍ راوړې دي

۱۳۶۷/۲/۲۳

دتنهیوغرونه دزېړکمر دنبنترو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلي مې ښکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې

هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې

مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وې ځیرې ویرې دکوهکن لمنې

دژوند په ناوې به سبا وروم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې

سترگې مې ستا په لوري وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځاري دختن لمنې

دوخت قارون مې په گوهر داوښکو نه مړېږي
تري ډکوي سحر، غرمه د ماخستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقیق وورېدل
ورته حیرانې دې له ورایه دیمن لمنې
دادهجرت خرې خېمې به تروصاله رسې
آخر به پلنې کړې دګلوپه لمن لمنې
سوې چمن ته به سپرلی درنګینیوراشې
پېغلې ورمې به ډکوې له یاسمن لمنې
فضا به بیاشې مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړې په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دې اینې داوښکو
په کې څارې آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳٦۷ تنې

(c) Ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموریمه منګولې په پیالې ولګوه

یه سپین سبا وروغزوه لاس دپلو شو
دژوند تیاره ماښام کې ملې ډیوې ولګوه

مجنونه ! که لیلا غواړې را ځه ،راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولګوه

ګرېوان دې راته څیري کړه،خویوسه داډالۍ
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګوه

مضراب دخوږې مینې شه زړګیه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګوه

۱۳۶۷/۳

تاته راغلم

تلوسه مې یوې دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډېره شوه تاته راغلم
تتیدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غوندې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مـغل و
زمامینه پښتنه شوه تاته راغلـم
دزړګي په خم کې څاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پیاله شوه تـاته راغلم
ماساتله پته مینه پته نه شـوه
دخوشبوغوندې خوره شوه تاته راغـلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګواښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغـلم
دهجران غشې یې نورزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
یوکاروان دارمانو مـې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

۱۵/٤/٦٧

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لږارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را

ستا دزلفوپېچ وخم کې بـه څو ګيريم
یو رنګین غوندې سحرد دې ماښام را

وخته ډېرې دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلفام را

چې مې زړه بنکې وکړي ټټرپـرېږدي
ډک دمینې په دې مرو سترګو سـلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخـلي
دشاعر حسن ښښتنه څه الـــهام را

څوبه سترې لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

٤/١٣٦٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلـــوم
خزان ځپلي پسرلي ښکـــــلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاورولاندې بوزغلي ښکلوم
ديارکوڅه کې لېونی مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له ژړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلـــوم
حسنه ! له عشق نه مې گيله مه کوه
چې ببرسري لېـــوني ښکـــلوم
زه دساقي دميو نه يم عـــادت
دافغاني گودرمنـــــگي ښکلوم
خوب غرځنی شورانه وتښتيدو
دچاپيرياڵ آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
دزړه په وينو آزادي ښکـــلوم

٤/١٣٦٧تني دتربيزي كلي

يوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموريم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغـــيارونه بې بـــاکه ، په ډګر جـــانان ته راغـــلم
که هرڅويم اوښکه اوښکه ، نوره هيلوراسـره دی
يوامېل يمه جوربېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
ديوسف(ع) خوشبو کميس يم ، ړوند يعقوب(ع) بينا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښايسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ښکلی ، ښکلی ، چې يې بدنظر ، ونه خوري
وي ! چې مايې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددېدن راو تو کيږي
دارام درياب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشغله يم ، په جګ غره راو اوښتمـه
رقيبانو ته سورا ورشوم ، چې ستاسره پېزوان ته راغلم
يوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
يوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغـلم

۱۳/۱۲/۶/۱۳۶۷ تنې دنرېزې کلی

گله درځم

دژوند په بڼاخ کې دزړه ګل یمه شوکوې مې ولې
بیا به ارمان کوې دشنه پسرلي ګل خونه یم
زمانې بڼکلوته مې دودکړه سیپلنی خودې کړم
ایله چې سترګې تورووې په ما کجل خونه یم
زړه مې پښتون دی چې پېلتون ته مېلمستیا ورکوي
رقیبه پوی دې په جفا یمه پاګل خونه یم
دتکیه ستنه شه بدنه دیتیم دکورګي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه یم
خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
ګله درځم هغه کاروان یمه بدل خونه یم

۱۳۶۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکې شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بولمه گرم شم
لبونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳۶۷/۱۰/۲۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمــــه ځي
اوښکې مې په تا پســـې صنمــه ځي
بیا دهجرتو نو قافلې راغـــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
یا الله چې حال به یې دروح څه وي ؟
ځوك چې له مونس اوله همد مه ځي
بل یې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا ونډه اوله چمه ځي
دودیې دبارو تو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مینه دوطن مې لکه سیوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه وینې دي
ځوك وايي چې رنګ مې له قلمه ځي

١٣٦٧/٩/٣/٤

زمی ۱۳٦۷ «دهغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب » دسالنگ په لاره کې نوډي شپږسوه افغانان واړه ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکورونه يې وران کړل.

په کابل څــه تېرېږي ؟
په سالنگ څه تېرېږي ؟

زمهريرمېشت ودکابل په جنت
تالا والا وهغه زېب اوزينت
چې له ښکلانه يې کيسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سينې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته يخنۍ کې رپيدل رژيدل
اودتورسروله ببروسرو
دمرگ په سختو اوياغي سيليو
دژوند تکري لاندې ترپښوپرېوتل

دوړو تړو چیغې پورته وې خو چا اوریدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو میوشنې پیالې کړ نګیدې
ډک ډک خمونه تشیدل ، تشیدل
دوریت کباب په سینه
تېره سیخونه پورې هورې وتل
هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوریدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دمیو پیالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادي شویلو نسونه تش شول
افغاني وینوته له تړو سرو بډونو ځنې
دمیک جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږډېروږي یو
جوړې لښکرې شولې ګډې ودې
دسالنګ لاره شوه په شویلو ډکه
دهریو توپ له میل نه غم وریده
پاس له اسمانه جهنم وریده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دښین سترگو سترگې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سېځې
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سېځې
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګې
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځې ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږي
په شا راګوري نه ارم پرېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پرېږدي

زړی ۱۳۶۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښنبل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړي وي څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه وو ګلونه پرېږدئ
سپېره اغزي هم راته ګل ګل کیدل
الماس دپرخې یې په څوکو ځلیدل ځلیدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
لکه صفا رنګین ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزیدلوڅانګو
یویو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو ګامه اخېستې نه وو
لاستړي روح مې ارام کړی نه و
چې یوې غمجنې سوې لوې کړیکې
رانه رنګینې نشې یوړې یوړې وبورنیدم

داحساس لاس مې لکه پانه غوندې ورپیده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړیکه
دقافیو رنګین بڼکي مرغان والوتل
دمسرو ځانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه یودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشویدل
هغه خیالونه خندیدلي شول ټول وینې وینې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسین وي په سینه خوړلي
دیزید یانو غشي
*نورنوځه وو خو اټروو
ددې سوې لوې کړیکې
چې مې زړه شوبې چړونه
ژوبل ژوبل لیکې لیکې
زماښکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې یې ځوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي یتیم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سروو

ددې کلي په لمن کې
بس په ځنګ دهډېرې کې
چې جنډې دشهيدانو
رپيدې لکه کوترې
غزيدلی يوه لاروه
تکه سپينه لکه تکه سپينه لپچه
دهجرت دقافلوېې وو ښکل کړي
په زرواره قدمونه
خولا هغسې پرته وه
ښکلول يې قدمونه
دمـينو دمهجورو
دپښې ييلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
پوزلی پښه په رکاب و
سره اورسوی و ، کباب و
کورېې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و ، لرې پاتې
په زړګي يې ګرځيدلې
دخپل کلي ګوډې ماتې
سترګې سرې لکه ډيوې يې

هديرې ته واړولې
سرېې پورته کړجنډوته
بيايې تيټ په احترام کړ
څه دعايې وويله
يو ناڅاپه يې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ يې وويل په زړه کې
خدايه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلي
زړه يې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټيوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځي
کله شين شي له خندانه
له ژوندي يارسره کېني
يو ناڅاپه بيا غمجن شي
له زخمي يارسره کېني
کله وژاړي په کړيکو
دشهيد جانان په قبر

ډیوې بلې کړې داوښکو
اوکتاریې په مزار کړي
زړه یې ډېر وګرځېدلو
دخپل کلي په ګودرو
لکه تږی مرغه بیا بېرته راستون شو
مالیده چې دتېر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هریو ځوان ته
او په کړیکو کې یې ووې
" عالمه یو تریل جاربږیء
مادمجلس یاران لیدل چې خاورې شونه "
چو یې وویل اواس یې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(١) نوموړی آزادشعرپه دوآهنګونوکې راغلی دی .
٣/٤/١٣٦٧ تنهي دتريزې كلى

خزان ته !

وخانده اوښخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼې پاڼې گل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنگ مین یمه
ای ژېړه خزانه راته وخانده
ای د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولی ژیړې نری پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونگړو رپېدونکي ډیوې یادې شي
جوړ مې له احساس نه شي یاغي پتنگ
ساه واخلي ژوندی شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره گنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلېو جنډه
زه یې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې گل په څېر شعرونه وشیندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې دیتیم غوندې څېرې نه شم
زار دې له سپیر وياغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګډا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
ولیکل شعرونه لیوني شاعر
اې دليونو ښيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونو کې
ژېړ زېبېنلی ګل يې دا غزوېه خنجرونو کې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګۍ يې دخندلي زخم څړيکه يې
ای دیوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۲۶/ ۷/ ۱۳٦٥ تني

ساقي نه

ساقي دکه پيمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
ميخانه کې کوثري اثرپيدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن یمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پيغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
يوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳٦۸ تنې دنريزې کلی

ژورکوهی

لکه دسروتنکو گلونو په وړوکي باغچه
له پاسه بم راشي
اوپه کې وکيني په خپلو اوسپنيزوپنجو
يو ډېرتياره اويوژورکوهی
په دې ژورکوهي کې
هغه تنکي هغه پی مخي گلان
چې دمين بلبل خوږو نغموته
لاډسپړلي نسيم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکي گلونه
دلومړنی تنکی موسکا په غېږکې
دخپل ځيگرپه وينو ولمبيږي
مرگ يې دژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
اودمين بلبل په ستوني نيمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکی مينې نيم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
له تکو تورو وينو ډک يو ډېر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه اميدونه زما

په کې چاودلې حبابونه دي دژوبلو هيلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلې ياردېدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونووينې
که هرڅو چيغې اوناري ووهم
زمادا دک زړګوتی
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشيږي کله
په درد مېين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
يتيم فرياد ترعرشه ورسوم
يوليوني شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبيه کړمه زه
درنګ له ډکې مشوانۍ سره
دشعر قلم ترې ډکوم خوازه شعرونه ليکم
ګوندې دچا په زخمي زړه ونوباندې
لکه دزخم پټۍ ولګيږي

۶۸/۱۲/۱۹ دتنهو دنريزې کلی

مه ګوره

زړو نو ته هم ګوره اشناتش مخونه مه ګوره
هسې نه خطا شې کاغذي ګلونه مه ګوره

ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
مینه ښکلوه خوتش اوړك جېبونه مه ګوره

داغنکه خمار دی چې په سرجا مونه واړوې ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه ګوره ؟

تاکه د خلیل عزم پیدا کړو تو ګلزار به شي
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه ګوره

نه خوپسرلی یې نه خواوښکې وروړلی شي
څه! په وچو سترګو دلاله داغونه مه ګوره

دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران ګالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه ګوره

وخته یو یادګاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکیدلي ګریوانه تارونه مه ګوره

ته چې د زړګي ډیوه کې وینه بلوی نه شې
مه راڅه دعشق د خوږارمان قبرونه مه ګوره

زه دلبونیو له کاروان سره راغلی یم
مست قلم مې ګوره دا څیره لاسونه مه ګوره

تنې دچور کونډي دځنګل لمن ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم
یم لېونی چې ترانې جوړوم
مړه شوه په ښکلې کې جذبه دجنون
څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
دبڼو غشي به دې ټيټ شي راته
سترګونه یر ندې پښتنې جوړوم
بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
له خط اوخال دام اودانې جوړوم
نه شته توبې لش په نامه توبې دي
ساقي ویل چې میخانې جوړوم
یار مې په خوب کې غم سلګی چې وکړې
داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړې زهر مولې
افغان زړګي نه پیمانې جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
ځوبه دیدن ته بهانې جوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوسېږم په کې
داچې اغزو نه کا شانې جوړوم
تا لاوالایې کړې کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳۶۸

وینې

کړې یې تمامې دا نکورو دبا غونو وینې
نن دساقي په جام کې وینمه دزړونو وینې
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووینې
خونن دې ښکل نه کړې دشونډوپه سرونووینې
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنګینو غزلونووینې ؟
سپرلی خونه یې دسپرلوپه وینو ولمبیدې
قاتله ولې تویوې دسروګلو وینې
دسالار وینې دچنګېزخېمې ته نه رسیدې
اوس تویوي دلالها نده کاروانـــونو وینې
چې دکباب مزه یې ګډه شي په کیف دمیو
په سرو لمبو کې پخوي دځیګـــرونو وینې
راشه جهان راپسې پس له مــرګه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ویشتلیو فریادونو وینې

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال
شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وينې
دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګــوې
هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وينـــې
په خدای وېر بړېم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي
سل اوزر څاڅكي نه دې ځې په مليونونو وينې
خود به كاروان دمرثيو او دويرونو شمه
پولادې غشي تويوي دارمانونو وينې

۱۳۶۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاڼوولو لېونی شوم
غرڅنی غوندې په کومه رانه لاړې
بېر سری په غروګرځم غرڅنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې اوزږګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چېر ته زه که راژوندی شـوم
راشه مه وېرېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربـانـدې
په سینه به دې زنګېرمه ځوړندی شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخي او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایي لرې لرې
دشیدودسر پیروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولي
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

۱۳۶۸

پسرلی راځي

چې ډیوه مخی بهار موسکی راځي

دماښامونو مخ رونی راځي

دزړه کودي کې مې ساتلې ورته

په تور پېکي به يې ببری راځي

راځي فردوس نه دښکلاپرښتې

په خوږ وطن مې پسرلی راځي

روغو دمینې احترام بې وکړی ء

دجانان درته لېونی راځي

مهجوربلبل به تنده خود ماتوي

دګل په لاس کې کندولی راځي

یرون چې مات و دجفا په کاڼو

په غنچو پټ هغه تندی راځي

له پاسه غرراځي چې سرنه شي وړی

دابشیا زړه ته چې پوردی راځي

د آزادي [illegible] تالوي هم شي

په سریې نن نسبا تکری راځي

له ګل غوټو نه به مچکې واخلم

خیر دی که پوندوکې اغزی راځي

ښکلیه که اوس مې وینې کړې عفوه غواړم

بیا به نه درد اونه زګېروی راځي

کړوېږ راوینې دا میدونو کاروان

دزړه جرس کې مې شرنګې راځي

۱۳۶۸ تني دنریزې ټلې

غوښتنه

څومره دې له خدايه په باربار غواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره ګرځم»
خلکو د جنت غونډې ديار غواړم
بيا چې غرځنې ګلوکې ورغړي
سو لوو د ښتو کې بهار غواړم
ډبر په تنها يۍ کې بوړنيد لي دي
جوړ په هر ګودر لنډۍ بازار غواړم
مرم د چتو ژنيو په اتڼ پسې
چيغې د قربان اويکه زار غواړم
سترګې مې چې ډکې له ګوهرو دي
زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
ورك خوارہ ياران چې سره بيامومي
پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وېښېږي

زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم

ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟

ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم

داچې دغزل ځيګر مې وينې شو

وينې يې سر خې سعا په رخسار غواړم

نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم

اوس ورته دمينې پرستار غواړم

ورك به مې كاروان په ډيرو لاروشي

زه ورته يوڅلار اويو سالارغــــواړم

۱۳۶۸/۱۰/۱۷

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چی په سیمه داشناتېرېدم
دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
زه دتنها کوپه پنهو کې په صحرا تېرېدم
دمحبت کوڅه کې کاڼي په تندي وريدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېرېدم
عشقه دا څومره دي خود دار کړم چي له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
دیار دسترگو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېرېدم
زړگي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېرېدم
دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
چې وریت مې ولید دبورنو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
سترې کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وړی خیسوره

داوښکو سپرغی

لړمې درېت کړه د لمبود لوپتو په لمن
پتنګان تل کوي خوبو نه د ډیووپه لمن
زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره اشنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن
په تړي زړه مې کوثري سترګې راوروه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن
راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
پترې لګیرې تل دماتو کچکولو په لمن
ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزې تړه یې دکمڅو په لمن
دغمازانو په خندا بــه لمبې ولــګوم
سپرغۍ داوښکو بلوم دا سو بلو په لمن
بتانو زیری مې دربانډې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی‌ء دړې وړې دکعبو په لمن
لکه شهید چې دګلو نو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن
حسنه په قدر دې یوازې لېوني پوهیږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې څانګې په ګل پټې لیدې
سبا به سپینې لبچې راوړي دبنګړو په لمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو څرګــــــــدې که څرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کبابیان ۱۳۶۹

(c) Ketabton.com: The Digital Library

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمينې يوليوال پتنګ يم
زړه مې لوګی شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مين يم
ستا په رڼا مين يم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوږابدې آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې يې ورپوه
دسرو اوشنولمبو رنګينې جنډې

دزړه کېږدۍ

مادا احساس په ذهنته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څنو کې کتار لګوه
زمادښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستورې درته وشرمېږي
کله ناکله دکېږدۍ لمن کې مخ رابا سه
له تکو تورو اوږدو څنو نه یلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شونډو دیتیم وې غځیدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایمه
بیابه دناز خوبونه چېرته کوې؟

۲۴/۸/۱۳۶۸ پېښور، صدربازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموسکاساحل ته

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانوټو په سر
لکه چې پېغلې وي ېې ختلې دماينو نو په سر
گلپاڼو غبرګ سره ورکړې پاچهې شوه دګل
نسيمه والوزه دغوځو غوځو زړونو په سر
مين بلبل دهجران غشو په سينه ويشتلى
خوب يې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
ساقي سپرلي دی راځه تاوشو دخمونو په سر
زګېږ ووکې ځکه نوم دښکلی په وار وار يادوم
دعشق سرودېې مالېکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وايي دچوپتيا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ بېري ددېوالونو په سر
راځۍ، منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوى چې کاڼې ورويي دبهارونو په سر
خدايه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
ځپې ځپې شو دسرواوښکو دسيندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښیښنه په کــاڼو مه ولــه

دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولـــه

ترې پاتې ترې دي زاهـده پـــام

ډکه میکده په کـــاڼو مه ولـــه

څله یې یزدان تــه په سلګو لیږې

ښکلی پرښته په کاڼو مه ولـــه

جام کې دې دوینو رنګ ګډکړی دی

اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــه

خدای په غزلیزوګوتو جـوړه ده

پوه شه در دانه پـــه کاڼو مه ولـه

پربرده چې د ژوند بوراپرې وناڅي

دا دګل غنچه په کـــاڼو مه ولـه

چیرته بــه کاروان دپتنګانو ځي؟

مړه به شي ډیوه په کـاڼو مه وله

پېښور ۱۳۷۰

غزل

کړې ورې چې په اغزوکې ويالې وبهيدې
د گل تصوير پسې رڼې ائينې وبهيدې
سرخي دې مسته اننگو کې شوه چې اورروانخلم
زماله زړه نه دسکروټو چينې وبهيدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې ميخانې وبهيدې
شپه به په نن سبا کې ښکلې سبا وزبړوي
لکه شيدې دشپې له تيو سپيدې وبهيدې
دپتنګانو دکاروان تنده يې ماته کړله
دموم لښتيو کې چې پيغلې لمبې وبهيدې

پيښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سرې وربمې چې په لمدواوعطر جنو گوتو
د گل غوټیو د ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړ کې په یو تاند پیغلتوب وغزېږي
او د مین بلبل له مستې شرابي نغمې نه
حمل واخلي
چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزړونو
ارغواني اورونه ولگوي
چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
دتاك په رگ رگ کې دمیو خزانې لټوي
چې داسمان په شنه دریاب کېلامبوزنه سپوږمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پیغلې
په نوراني منگولو
دشنه داوني له شنې څولۍ نه ښکلې سپین گلونه

درسولانو دایمان غوندې مهین ګلونه
د چامسینو دوعدې په بوږ نېدونکې څمکه

ووروي

چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلې شوی سېلاب وبهوي
او دتیارو دفرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنیو په څېرو سوځوی٤
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمی

نریزې تنې

دوږموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه مـــا مه شوکـوه
زماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مـــاسته وزردبورامه شوکــوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پــولادي پنجودزلــفویلدا مـه شوکــوه
دڅکو سترگوزیارتونـه دي لــیدلي کــنه ؟
دچا سپېڅوشونډوکي پته دعـــامه شوکـــوه
دغوټو زنې په شنه خال یې چړې مه لگوه
دښکلاتوب له پاچهۍ نه پاچـامه شوکـــوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورســـبرې
له مـینانونـه دمـــینې سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍ ووهـــي
دغرییانو له اوږدو شپورنـــا مه شوکــوه
چې بدرگه یې دوږموځې له کاروانـــه سره
دغزلونوڅانــگه گل ښــــه ده دامه شوکوه

۱۳۶۹/۱۱/٤ پېښور

پېغله شوګيره

چې دخمار په کاږو زړه لکه ښيښه ماتيږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتيږي

شوګيره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍ کې
وينې يې قی کړې دمشرق په ښنډوشپه ماتيږي

بيا راته ولي دغزل غـزال دناز پــــه غشـو
کړه وړه په کرشمو لکه لــينده مــــاتيږي

دعشق ساحل غبرګي نيولې نه وي بيا ودانګي
ښکلې دسيندمسته څپه ده په ستنه ماتيږي

نسيمه ته خودخزان دسيلۍ چم مه کوه
غوړګې دګلوباره په شادي په بانه ماتيږي

خودبه دخيال په تشولېچوياندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې ، وعده ماتيږي

زما په خيري ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتيږي

په سريې واچوي ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتيږي

ستا د ديدن دتلو سوکاروان په غبرګې نيسه
چې يې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتيږي

۱۵/۲/۹۱ پېښور

دنورچينه

که دمينې پونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې دنوريوه چينه شي
جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرېږده پرېږده چې لېمه دې په ماسره شي
خدای خبردی چې دې موړپه ديدن شمه
مګرداچې که مې ټول وجود لېمه شي
داوږدوږخڼوپه شپه کې مخ ډيوه کړه
هسې نه شوګير وځلي به ړانده شي.
ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځيګرمې لاله زارغوندې لمبه شي
دعدم په لوري درومي په موسکا شه
چې دهيلو کاروانونه راستا نه شي

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې
ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي
ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه
چې جذبات مې لکه سیند ځپه ځپه شي
خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي
مستغني به مې کاروان له بدرګوشي
دجانان دنظرغله دې زما ملــه شي
۲٤/۳/۱۳٦۹

دهنداروماڼۍ

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهنداروماڼۍ
هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ کې
یوه له نورڅکه سپوږمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګریوان ځنګیده
کله به ی ټال د سروغوټیو په ګلستان ځنګیده
په دې ماڼۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ نه
د پسرلي ورمو ځولۍ ځولۍ عطرونه یووړل
له دې ماڼۍ نه چا مینو له دیدنه لیریز
پترې وهلې کچکولونو یووړل
خودا ماڼۍ دغه رنګینه ماڼۍ
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چاد کینې په کاڼو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې ماڼۍ کې اوسیدونکې سپوږمۍ
تندرونوونیوه تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه ډیوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

رنگین سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتوته پنهې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منلې وهو
پدو قدمونه دلحظوپه اغزو
اوموږپه ښکلو مین
ښکلې په گلو مین
په پسرلیو مین
دپسرلیو مینانوته گلونه راوړو
* * *

موږدرنگین سفررنگین ملگري
دپسرلیو مینانوته گلونوپسي
داوږده خوب اودچوپتیا کلي ته ورسیدو
زموږپه کلي پرښتې ربوي
سپینې اوښنې وزرې
موږدرنگینو پسرلو ښکالوته
غلي غوږونه ایښي

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱پېښور

دنظرکدې

لکه دغره له بانډو کلېږ بارشي

تشې جونګړې یې تنها شي پاتې

داسې زما دسترګو

جونګړې تشې پاتې

ستا دنظر مغه د دوو شپومهاجرې کلېږ

خدای خبر چېرته لاړې؟

زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې

چوپه چپتیا ده تنهایي ده په کې

ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې

د هربانه په څوکه

ډیوه داوښکو په سلګو سلګو ده

زما ژوندون خوبې تا

تیاره ماښام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تیاروبه سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کړې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کړې خو ، به
ډېرۍشیبې په رنگینو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
ډیرې لیندۍ به ورته گړې شي په زیراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
په یوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوگداز
له مطربانو اوربډلای نه شي
نو دنظر کړې دډزر راوله
زه به دستر گوپه جونگړوکې بیا
د ښکلواوښکو گلان وروروم
ته دنظرد ډیو و
یولوی کاروان راوله

۲۴/ ٤/ ۱۳٦۵ تني د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مينې

څنوته درځي خوآه چې ښبنې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
په زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې وږمې دګل تناکې دي
پټ په کې دحسن آيتونه ژړيدلي دي
ښکل يې کړه په ورو ورو سيپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
سغ دتورروشپو دی چې ډيوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غوبمنډ د پولادي آسونو څله دی؟
نه ويني ؟ ړانده دي؟ چې کو ځې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو ښېمې ټك وهـه
مينې مهاجرې دي ښېمې د ګل تـــناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدي کړم ساقي په تشو تــشو بهانــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپیــمانــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومــه دخمــارلــه زولــنو
جارله تخیل لکه مــاشوم مې نــازوي
سریږي زما اینښي داشــنا پــه ځنګنو
راشه سپین کچکول له شنې کړکۍ ـ رازنګوي
ماآوتابه وړي لــکه دستــورو ددانــو
وخت یې ویرکې واغوندي دغم توري جامې
بس چې افسانه شي د ډیوو د پــروانــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائیل
اخلي رانه وروورو ستړې روح په ترانــو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خیبرپلازا پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې سندرې

شرنګا جارې ده اولا چوپه نه ده
دلېونیو په باغې مړونډو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړې شرنګ نه کوي
په سپینو لېچوکې دې غلې ملې
لکه کوچنې ماشومان
په زړه کې پټ دشرنګېدوالف ، بې ، تې یادوي
یالکه شنه توتیان په ښکلو څانګو
ناست دې پستې پستې نغمې یادوي
خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږپنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
دابښایسته ښاپېرۍ
تومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کري
له مسته شرنګه یه کړی کړی شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړي ټوپونه وکړي
لکه توتیان په ځانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

د پرخو تنې

تنې د پرخو دغوټۍ تیـونه وتـــخنول
پستوورېمولکه ماشوم گلـــونه وتخنـــول
چېرته مـېن شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت میني دبلبل وزرونــــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسرببرو لېونو زخمونه وتـخنـول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارگولۍ ورروي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچندنې رباب مطرب تارونــــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې ورروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربځو په ژړا پوري یې وخــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تـــالــونه وتخنــول

حوت ۱۳۷۰ پېښور

زبره وینه

دزړه په سرمې دي ځوړلي دهجران تبرګي
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننګي
دروح په پاڼه مې په زبره مهاجره وینـه
په لبونيۍ او په شاعره وینه
دعشق په پاکو تورو ولیکله
دخپل جانان دابدیت سندره
دخدای سپېڅلي خلیفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زبره وینه پاتې
لکه دزبېروزعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
له شکرانو نه یې جېبونه ډک ګړل
ساده سینو ته په غوره اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاویزونه لیکي

۲۷/ ۲/ ۱۹۹۲ پېښور،خیبریلازا

ټلوسه

زموږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده
اوزموږژړونه دکبانو غوندې
په وچه ژوندنه شي کړای
موږدانګارپه سریوخوب لیدلی
اوموږ دار په سریو خوب لیدلی
څه شو یوسف څه شو ؟؟
ها خپلوورونو څورولی یوسف
هغه په څا کې غورځیدلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
غواړو دخپلو خوبو غوټې ورته وړاندې کړدو
اونظرماتي ته یې زړو نه لکه سپاندې کېږدو
چې دتعبیراود مانا په ګوتو
کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې
زموږدسوولوو زړو نو غوټې
زموږمینه دجنون سرحدته ورسیده
اوزموږژړونه.دکبانو غوندې
په وچه ژوند نه شي کړای
دلبونو خوبوجانان غواړو
دمینې ورکې قافلې ته یو ښاروان غواړو

زموږپه زړوکي نه ځا یيږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شاني
ږدي دمستۍ اود خمار ګامونه
دیوبې باکه پېغلتوب په درشل
اودازموږدتلوسو زلیخا هره شيبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالي سترګې
دسوال څولۍ غوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهیدلی غرڅه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
څیرې لمنه ورځي
اودحسین یوسف دڅیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربښې
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/۲/۱۹۹۱پېښـور، بورډ

دګل پاڼو پټی

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه یوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وینو دارې
د یوې د یوې شوې ستا دیون دلارې
ته بې پروا تیریدې
زما په خوادې یوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تایم مین
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مینې توهین
توبه توبه کله کیدای شي د مینو په دین
ما د د ردونو په نیلي ستا بدرګه کوله
دتنهایی په لویه دښته کې مې
یوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکیوګوتو
ستا په دې کلك اودبرین زړګي کې
دخوږې مینې تخم وکرلو
ستا په ځېره کې انقلاب راولم
تاته یومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزیو لښته وسوځوې
اود تیارو داوږدو څنو لاندې
دسپین سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پټۍ ولګوې

۹/۱۰/۳/۱۹۹۱ پېښور

اختر په کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورك دلبرپه کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
په پېغلو سترگوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلي وچ گودر په کیسه نه پوهیــږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولېونی دمات‌ساغرپه کیسه نه پوهیــږي
ملگرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاگل شودنظرپه کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترگې موسکی ولې نه شو
شکلي مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه څو به گیله من گرځې لرداخوواوره
بې قدرۀوخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

۴/ ۱۳۶۹داخترشپې ورځې،تنې،دچورکونډې څنگل لمن

ژوندي ګلونه

ستر ګې دې پرېږده چې شیندي ګلونه
ډېرمې یادېږي داژوندي ګلونه

ستا دکړو ښو په شپول کې راګیر
لکه اغـزیو کې قیدي ګلونه

زه دجانان ددر په کاڼو مـین
پرېږدئ چې ښکـل کړم په تندي ګلونه

په تورو څڼو کې یې ډېـرلګـــوه
شــته مې دزړه په مات کودي ګلونه

نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبـابــــه راوړې د ریدي ګـلونه

ډېرې وعدې دې پــه بـانه وخوړې
په کـار مې نه دي دار دي ګلـــونه

کاروانه زه ورته حیران پاتې یم
چې دادچا دغزل دي ګلـــونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هينه

سحرمابنام يې په سوالونو غواړم
ښکلې اشنا په زيار تونو غواړم
لکه شبنم يې منت بارشومـه زه
ګل نه مچکې په لعلونو غـواړم
ستا په درشل کې خوتش بدليدل شي
خيرد ديدن په کچکولونو غواړم
بهاريه څه کړمه بې تانه صـنم
زه خو رونق دبهـارونو غـواړم
مـين زړګي مې وچ کودي نيـولی
بيادې په ډکو ګودرونو غـواړم
په ورځ مې هېرنه يې باور دې و شه
په نيمه شپه دې په نفلـونو غواړم
چې په کې ستـامينه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پـرهـرونو غـواړم
راشه چې خولـه په خوله دې ووينمه
څو به دې کيف له تصويرونو غواړم
چې مې څېې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غـواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به يې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مينه ترې وايستـله
زړه يې سوری په خنجرونو غـواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زموږدکلي يوې بوړې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن يې په يوه ورځ شهيدان شول .

دوه څاڅکي اوښکې

له يوزړګي نه راوتلې دوې تو‌تې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهيدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځيګرپه وينو سرې پرتې دي

غواړې چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي
دخداى(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننګوکې يې ډيوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي

چېرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلي
چې په ماتم کې يې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډيوډيرې لمبې دبپلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې رندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نورپه کې څه دي دخواره وطن کيسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکرې ترې يووړل دهجران سيليو
دهيلو ناوې دي بربنډې بې پردې پرتې دي

خداى(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم ورروي ؟
لکه خېمې دمهاجرمراندې يې پرې پرتې دي

دجهان تږوږي دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دي خوتږو ته چينې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دترو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتې سپیلنی شومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دي که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پټه ده دشپوپه ټکرې
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګورۍ پېزوان یې درمانګرشو د زېښلوزړونو
په ښکلو ورانګوکې زړې دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مري په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غېږکې به راوړې دچندڼو جنتې خوشبویې
شینکۍ طوطې به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندې ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کاڼو سرماتوی

۱۳۶۹/٤/۱٦تنې وړه خیسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبرېې جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فرياد مې کوې عرش ته د دعا وزرې

د يارپه درکې رقيبانودومره وويشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
لړخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې

ړلى داوښکو د ژوند ون په مارغه ووريده
اوس يې پرواز ته نه جوړېږي دخندا وزرې

خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاوومېره
چې مې ړانده نظرته ورکړې درڼا وزرې

موږېې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندې زموږډېوې هم وکړي دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوې سيندکې دطلاوزرې

١٩/ ٢/ ١٩٩١ پېښور

دشهید محبوبیا

پرون یې غېږله ګلوډکه وړه دیا رله پــــاره
نن یې ګلونه شوکول خو دمزارله پـــــاره
دورك پتنګ دبیـــالـــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دســهار لـه پـــاره
د پرون سروه نــــن وهلــه دخزان سیلیو
لکه جنډه په رپیدو وه د یادګارلـــــه پاره
لکه بلبله چې په غشویې سیــــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغـــارله پـــاره
د ناو ې توب داسره جوړه ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې یې پورته کړی دهسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پروردګارله پاره
وې! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لــه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نــه رادرومي؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورډ دا غلو ځیګرونــو ده ډالۍ راوړې
د آزادۍ د یوه ښکلي لاله زار لــه پـــاره
زړه یې دسترګو د اسمان پـه لاره وړاوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳۶۹/۲/۲۶

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیګرخون ډیــوې
سرته مې ایښې تصورواورینې لیچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبېلــتون ډیــوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرګ یخ لاسونه
خدای(ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډیوې
پتنګه هلته دې راتګ تــوهین دمــینې ګڼم
چې سروي ایښی د مرګوتې په ځنګون ډیوې
پرخه ، ګلاب مې هم په زړه لکه چړې لګېږي
چې د دلبرپه اننګو مې کوي یــون ډیــوې
موړلاروي یو دمحل ډیوې موخه پېژني
زموږ کاروان به ښکلوي دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱پېښور

بنګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتبړوغشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تبنتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و
* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غېږوه غوړولې
څه پسته وریښمینه غېږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستۍ اوله خماره
عجیبه شوم بېکراره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښې یبلی
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردې رانه جوړو
ځارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندي باندې مې ښکل کړل
ستاد درکاڼي په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگیرې شوې چتې پیغلې
دارمان ژبې اوده وو
هغه ستا دحسن کلي
هازما دمینې کلي
پروت و، داسې غلي ملي
لکه پروت دچاگمنام شهید مزاروي
پرښتوپرې دشینکي اسمان شین شال وي غوړولی
دسپوږمۍ وړانګنه شمع
ورته ځل وهي بلیږي
چې له تاویې سپینې اوښکې
لکه ستورې رابهیږي

* * * *

دنسیم یوه پستوکې څپه راشي
د مشکینو څنو بوی یې
په څولۍ کې وي راوړې
لکه خدای(ج) په قدرتونو
پسرلی وي راتول کړی
پرښتو په یوه غوټۍ کې وي راوړی
لپونوته یې ډالۍ کې وي راوړی
یوه څه خوږه نشه وه
څه خوږې جوتې یې راکړې

څه ښکالومې واوریدله
د ختیز لوري ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پته پته
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دریږي
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وریځو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسینې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو ای کاش چې مې په ښنو کې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځیرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب دپرهرژلو

قوس ۱۳٦۹ تنې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې يوجهان لرې
په يوه اغزنه په يوه سوئ دښته
د درد له ناوې سره
په ويښه شپې تېروم
د مرگي ورې سپې چاپېردي رانه غپې راته
د زغم په لاس کې مې چاړه دمجبورۍ نيولې
دژوند له غوښونه مې
سپيوته بو تې نيولې
اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ږدمه
خوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېريانو درنگينو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نيلي سپورتبرېږي
دنيلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوړونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په گوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
يودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
يوکرېدلی سرود
د پېغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې په‌يو نوي نيلي سپورتپرېږې
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوه‌پوړېزه بامه
لاندې راولويدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰پېښور

غزل

ډېرېږي چې د هجرخزانونه ولیدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه ولیدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بیر غونه و لیدل
پخې یې چړې کړه چې لړمینه شي موسکې
کوردمینې ړنګ دی غوځ مې زړونه ولیدل
خدایه ! یو رښتیا کړه چې شودواړه غبرپه غبر
د پرمې دجانان په باب خو بو نه ولیدل
اوښکې یې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لېمو کې ګودرونه ولیدل
ځومره چې دښکلو شنه خالونه ډېرېدل
دو مره مې په خپل ځیګرداغونه ولیدل
ځنې شوکوي په مخ نوکارې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه ولیدل

۳/ ۱۱/ ۱۳٦۹ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږ مهجوروخولړو گــــوره پـــالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
حسن موږ پرېږه نښتیځـــلو زړونو ولمبـــاوه
زموږ په وینو سره ترلېچېودسپرلي لاســـونـــه
په دې گناه چې دسپوږمې نورته یې لپې نیوې
غوڅ شول په بېخ کې دسپېدارتنکي خیالي لا سونه
زما دمینې گلی ړنگ په دیوالگوېې پراته
له تورېبکې درالویدلي کشمالي لاسونه
پرېوت داکبر پا چادربارکې دشهې پوړنې
د زنځیرونوماران خوري دتوردلي لاسونه
د گل په قبرېې جنډې دیادگارونو ږپې
دتوربورا ځیري وزرونه دمالي لاسونه
دجهنم دشپواوږده تنده مووگالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته گلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوي شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په‌تار تار کې یې ساوغزوه
دمرګ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
سرته مې ایښی دی ستا خیال په څنګا نه شالونه
شوګیرځېلې سترګې څه ملال خوبونه ګوري ؟
پراته په سرېې غشي غشې که بانه شالونه؟
ښبتنه څوبه چنګېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مږي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې ریږي په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشپېن خالوکاروان ته وشرنګوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښانه شالونه

۲۳/ ۹/ ۱۹۹۱دتنیو غرونه

دسترګو ګودرونه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــړل

ما په هر پرهر کې بهارونه وکـــړل

داداوښکو تخم چې ډیوې راشــنې کوي

چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــړل؟

نن چې دسپوږمۍ څولۍ کې ستوري ټولوم

ګوري به سبا چې مې لمرونه وکړل

پام ! په منصوري رنګین ګناه یمه مـیـن

رامې شي خندا چې تادارونه وکـــړل

وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت

بیا دادم ګوتو شا تارونه وکړل

سپینې مرغه کې به تورو غرونوته راځي

تورو که څومینه کې تــورونه وکـــړل

ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راښــــنه

خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــړل

ماتې به شي تندې دمودوپه یــــونظر

سترګو که په زړونـــو ګودرونه وکـــړل

جوړمې کړود. درد سترې کاروان ته دمه ځای

ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــــړل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ١٩٩١

دسندروجامې

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامې
اوښکې سنګې مې شوې جانانه دسندرو جامې
دجادوغشې شوکوې دشنو کوتروجامې
دېوانو يوورې ساېېرونه دوزروجامې
څه شوسپرلي چې په کې تک وهو دمينې کېږدۍ ؟
څوبه شکوې تېره اغزې له څونډوروجامې
خندوهه خپې چې غرځې غوندې خوب ترپ ووهې
ورموته واغونده دمشکو دعنبروجامې
هغه مين مازديګرى مې په زړګې وريږې
طلا يې لربه چې مينځلې په ګودرو جامې
مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شې به جنډې دلېونو او ببرسروجامې
دسهرابې نظرکاروان مې لېونى شو درځې
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامې

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

(c) Ketabton.com: The Digital Library

تنهاکې

ګوتې تنهاکې په زړه هم تنهاکې
څه چې لیکم شي په قلم تنهاکې
وږمې رندې وې خدای زده چېرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکې
دلبمو فرش مې ورته وغوړو ی ء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکې
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښتل
اوس په اغزوکې لویوم تنهاکې
دردمې دعشق رباب کې خالي وکړې
په زیر تنهاکې اوپه بم تنهاکې

۱۲/٤/۱۳۷۰ تنې دنریزې کلی

خمار

دگریوانه په تاردانه دانه شــــو
ساقي راځه خماردانــه دانه شـــو
ستا درنځوروم‌ړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانـــه دانـــه شــو
راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېـغلي هاردانه دانه شو
نظرمې ستادا ننګو په څــوكــو
لمرو په سپین سهاردانه دانـــه شو
له سپېلنیو درمــندونه ډك شــول
دمحبت انګاردانـــه دانـــه شــو
زاهد په سلوتسپـــووویشتـــمه
ښه شوچې بیایې واردانه دانه شو
پښې يبلې راغی د چړوپه څوكو
ستا په درشل بهاردانــه دانــه شــو
تږي كاروان ته لپې جــام جــوړوه
كه دمنګو كتار دانه دانـــه شـو

پېښور ٤/ ٣/ ۱۳۷۰

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوښكو مستې نــه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نــه دي
په تا آيت دموسكا كــله راځـــي ؟
ماستادخولې سيپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتــه ونښتيــځه
چاوې نغمې مې مې پرستــې نه دي ؟
زما زلمې نظرته نــاوې نــه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګيه خال شه په تخت وګړه يــرغل
د وروزو تورې يې پيوستې نــه دي
دښته دخيال مې تلوسه دختـــن
ورکې هوسې لاچاراوستــې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخيبرپلازا

شهيدې پرښتې

دسمنګان شهزادګۍ کونډې دستم د لاسه
هريو سهراب موسورپه وينو درستم دلاسه
رابعې وينې کړې دبلخ په حمامونو غزل
يکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم دلاسه
دشيطان غشوکړې شهيدې پاکيزه پرښتې
ګلونو څوړندې جنډې کړې دماتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وريږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پتنګان مووسول
ډيوې دزړ ونو موبليږي دتورتم دلاسه
دخيال مرمرراباندې وتراشل دمينې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چړې موښخې په پرهرد بې مرهم د لاسه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خيبرپلازا

د رې ښاغلي وينه

منم چې لمربه نن سباپه هوسناکو ګوتو

دوچوښانګو په سرورګوکې

د پيغلتوب په خوب اوده تلوسه وتخنوي

دبادامي سترګو دښکلي انتظار په خبربه

پاسته پاسته سپېڅلي سپين ګلونه وخندوي

اومستانه سپرلی به راشي لکه

دشهنشاه دربارته شنه چپن په غاړه قاضي

درنګينی تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي

اودوړمو په لاس به سپړي دګلپاڼو دفتر

په هره پاڼه به احکام ګوري دحال اوماضي

چې کله ووينې په هره پاڼه

دبلبلانو په نغمو لړلې

درې ، درې کنډوکي ښځېدلې وينه

ترخه خندا به وکړي وبه وايي

ځومره زلميو بلبلانو له نکاح سره سم

دنيم بسملو تسرانو په ژبه

دپولادي غشو په سرولاسونو

دژوندګلپيغلوناوکيو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خيبرپلازا پېښور

په جانان مین

پربړدیء چې په دارمې کړي دځان مین

وایمه چې یمه په جانان مین

وینې داحساس مې ښکلې نه غواړي

مورشوپه غمیو د پېزوان مین

ستن مې کړقلم تارېې غزل غزل

شوم دلبونیو په گرېوان مین

خدایه نه راځي عزیز دمصرشو

دابه یوسف نه وي په کنعان مین

هسې نه چې تق زاره یې وچوي

لړخوشه وصاله په هجران مین

مه ما توه زړونه خولعلو نه دي

څله زړ و ې په بدخشان مین

بس دی بلبلان په غشو مه ولیء

پربړدیء په لاله په ارغوان مین

وایم چې خزان دې هڅو نه لیدای

دومره دې یم گله په ارمان مین

زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ

ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

۱۳۶۹/تنې دچورکونډي دځنگل لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاخه زګېروي

دغشو باد په دیوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلویې څومره په ماتم کې پیکي وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لارشي؟؟
چا، دلیلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــــول
راځیء خولیءدسلیمان په سرکړو ناوې یې کړو
دېو، دارم له ښاپیرۍ نه څونډې وشوکــــول
دزړه توتې مې ستا دیدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـــول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شې کړای
تاته مې عشق یوه بکوا سپېلنې وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــــلې
له څیګر خون مې پاخه شوې زګېروې وشوکول

۱۱/۳/۱۳۷۰ پېښور

سیندوکی

هلته یو سیندوکي غورولي ده ځولی
داسې ښا یستوکي لکه مینه دسپورمی
کړي نری څپې یې له یو بل سره مستی
لېچې سره تاوکړي لکه پیغلې جینکی
* * *

شوریې دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
څاخي یې له څاڅکي څاڅکې مینه محبت
وګوری انځورته یې هنداره شو فطرت
ناځي په کې ناځې د ښکلاوو قیامت
ایښې پرښتو ورته په بم په زیرلیندی
داسې ښایستوکي لکه مینه دسپوږمی
* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هریوګل
هره پېلوشه یې دیوسف دخوبو ځل
پنډې پرې مچې دي لکه توري دغزل
یا یوتخیل چې څوځو ځله شي صیقل
پالې پسالې ورشي ورته ودرېږي په ژی
کړي نری څپې یې له یوبل سره مستی
* * *

اچوي په غاړه يې بلبل دنغمو تال
کيف يې په نغمو کې د داؤد او دبلال
خوري خورېږي تالې کله په سر کله په تاله
کله دجمال په غبرګې کله دجلال

مسته شي اوره شالونه واچوي غوټې
لېچې سره تاوکړي لکه پېغلې جينکۍ

دابنکلي سيندوکي دادخداى دفن شهکار
دي کې خداى ځاى کړى دنغمو يومست ابشار
ناست يې دى په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دى ترانې مينځې درباب اودستار

پټې له دپوانو ورته راشي ښاپيرۍ
لوڅې شي د «پړ» دجامو وشلوي تڼۍ
سرې سپينې مهينې لکه وي دنوربېرۍ
هلته يو سيندوکي غوړولي ده ځولۍ
داسې ښايستوکې لکه مينه دسپوږمۍ
کړي نرۍ څپې يې له يو بل سره مستۍ
لېچې سره تاوکړي لکه پېغلې جينکۍ

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان ښاپېرۍ

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوږباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په گلوپټه
ماددې دښتې دگلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه گړه جونگړه جوړه
په دې گلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنۍ
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امېل دجنتي غمیو
دنور پښو کې گر ځیده په نازدگلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلك ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي ځنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
خوداتنکۍ مينه پخه لا نه وه
چې شيطاني خزان دللمې ګلان وربېژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځای
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سيندکې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په ييلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی وم چې دسپينې سپوږمۍ
په سترګکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهېدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهېږم
مادمینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په ګوتو
تنۍ دپرخې خلاصومه دغوټۍ دګمیس
زه له ګلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یې په ژبه ښه پوهیږم
زه او ورمه چې چېرته لارکې سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دګهوه یې اوسور بخو نو سترګو

دغتو اوښکو په اینو کې وینم
دلوټ کاروان دورك ځاروان دتصویر ونو جهان
زه د ټاګورګیتا نجلي سره سندرې وایم
دسپینو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
څیرې لمن یې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هریو تاریې دلیلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرین تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

پېښور خیبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

ياغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پاڼوکې نه پټيږم
زه په بربنډو غوږګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړيږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه يو مـين يو لېونی اويو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټيا
دغوربېږدې په ياغي چيغو شلوم
خدای مې شيندلې دې په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوروله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
د طلايي هلال په لور ، د ځليدو نکو ستورو
دښکلي سيوري لاندې
ګېډې ، ګېډې يې بډم دګل په درمند ونو باندې
ته مې په غشو وله
خوزه په سوو لوغړنو وينو
پېغلو غوټو ته ورکومه غسل
اودتنکي پېغلتوب
مبارکي وږکوم

پېښور ۱۳/۱۱/۱۹۹۱

دغزل تږی

زه دمابنام په گوټ کې غلی ناست یم
یم ه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوږي روږتي او لالهانده بزگر
چې دخوارږه او بلالي اذان یو تاندانتظار
په وچ زړگي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلي ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنگونه
چې پرې رنگینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنگینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام‌الهې !
ستادوربښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاڅي مې د زړه له ستوني
د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنگینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیکا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

پېښور ۱۳۷۱

ستړی کاروان

خدایه ! د گل کړې یې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیروارم کې واړوه
خاخکې خاخکې توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غوندې و یلي شي
زه دسوز غزل یم ما په زیروبم کې واړوه
لرمې داغریبه مینه کاږو زړو ته وروله
یاد مې لکه اوښکې دلیمو په چم کې واړوه
زلفې تورتمونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا ترې ما په پیچ وخم کې واړوه
باغ چې دشیرینې د الفت په اوبو ولامبې
غر د بیلتانه په فرهادي اړم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتیا کو پنې یتې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پېښور

غزل

انگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي
ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي
دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاګردان دښکلي رب دي
وې يې سترګې مې درياب دی دروموه وړې دي
ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي
ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راوریږي څه باران خــونه یې
هسې مې درد راو یښوې ګرانه درمان خونه یې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لـــیك وي
سپینه کتابه یادوم دې دومره ګران خونـــــه یې

دخیال هدهد دې څومره ګڼ ګڼ پیغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ویل مې سلیمان خونه یې

مابه بې وخته لیونی کړې په اغزو به ګرځم
غېږېه رانه کړې ښکلیه باغه بیابان خونه یې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه یې

دنور په غشو مې له هسك نه په لېموکې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه یې

ښکلیه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
بیا راته وایه چې د رواغ وایې کاروان خـونه یې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

گوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح د رسره مينه کوي
زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي
چې دتيارو توپان په څمکه راشي
دهسك درياب ته دې راوخېږوي
ماسره يو ځاى دې دستورو په گوهرو پسې
دسپوږمۍ سپينه نوراني بېړۍ کې وگرځوي
ستا په پاسته ورغوي وليکم دميني غزل
«گوره چې هېردې نه شم»
دايې وروستۍ مسره وي
ته د ماشومي غوندی وتخنيږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسيږي
او دتياروتوپان تالا والا شي
بيامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وايې زه يې نه پېژنم
لامې ليدلى نه دی .

پېښور، خيبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تشې څولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلي به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوڅۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمیني آیتونه وایو
داونکو توري لولو څیري ګرېوانونه وایو
موږ بلبلان دګل د زړو زړو پاڼوله مخ
راڅڅیدلي دسرو وینو غزلونه وایو
زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو
چې دترخې خندا په تېغ شي غوټۍ وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
چاوې په څیرو مینانوته یې دارجوړکړی
موږ دارته څنې وایو څنوته دارونه وایو
پالي زموږ ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږ د لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو
دما زدیګر په زړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟
دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو
دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وتړلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته ځراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۱/۱۹۹۱

يازه چې ګيله ونه کړې

ښکلوکيه ياره چې ګيله ونه کړې
په سپوږمۍ تنډه مروري کرښې مه غځوه
دخپل زړګوټي په تنګۍ غوټۍ دې
دخپګانونو اوشکونو خزان مه وروه
هو دامنم چې موده ډيره وشوه
وختونه ډير واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلې نه يې
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
تا خو ليدلې و
هغه زما دميني ډك زړګې
چې ستاد حسن مرغه کۍ وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزريې وخوږو کې مضراب
هره پنجه يې وه ذميني زخمه
چې په رګ رګ يې شرنګولې راته
زما دميني ستا دحسن نغمې
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
هغه زړګې په غشو ولګيده
دصيادانو په تيرو او پولاد ينو غشو
په کې زخمي شوی خندوونکي او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو اوروتښتېدو
په غرڅنو سترګو مېن غزل
اوس چې له دې زړګي نه وینې څاڅي
په هریو څاڅکي کې یې پټه وې د وینو نغمه
له اسوېلیو او سلګیوسره
د ژوبلو زړونو دنیا ګی ته غریو نیولې د رومي
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هیره نه ده
خوکه باوردې راځي
اوس مې دزړه په غوڅو غوڅو ټوټو
ستا دبې باکه سندریزو خندا ګانو په ځای
دچابې شماره یتیمانو اوښکې
داني داني راځي اوشیندې په کې
اه..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابروملی دی
خوب مې لیدلی دی رښتیا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي دیتیم په شونډو
په ناسور زخم به دسولې پټی ولګیږي
زما ارم نه به دیوان دجنګو

ترکوه قافله ځي په منډو منډو
بیا به دي ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکي لړلمن به نسیم دشغلو په ګوتو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیږی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په دوشل به درځم مست لیوني
ته به په سترګو کې مسکی شې راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
ځکه راغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرو که پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکی شې
ټولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخوږشمیم به په کې ولمبیږي
بیابه یې زه اوته په سرواړو ر
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو نه د پرخې داني
دمست قلم په ژبه وڅیبسمه
ښکلوکیه ثاته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلوکیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

ننګي دنربزي کلی ۲/۱۱/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته .....

ته یو ښکاروې ښکار

ته یو کتاب وې دښکلا د غزلونو کتاب
ته یو تخلیق وې دفطرت دیوه بې مثله شاعر
ته یې وې کښلی په باریکو ګوتو
دتبسم په قلم
ته یو رباب وې یو سرمسته رباب
د ژوند ګډا ته شرنګیدلی رباب
لکه ماشوم دې ووکټ کټ خندلي
دعشق په ګوتو تخنیدلی رباب
ته یورباب وې یوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو کې په جوش وو دالفت رنګونه
تا دتاك وینه ښنتبځله دصفا په ګوتو
په کې یوه ذره کینه هم نه وه
ته وې مونس دترږوزړونو او دوچو شونډو
ته یو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومتیا خم کې راګیرشوي نه وو
ستا میخانې لکه چینې بهیدې
چې د زاهد ورته توبې ماتیدې
اې ښایسته ښکاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په څېرو څېرو
راته ورېږي ورېږي سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرۍ ته غوټه ورشي
زما بڼو باندې دخوب دېستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لوېږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غېږ کې
کومه د ژوند درخو شهيد پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبرېږي که نه ؟

ستا لېوني خواره واره دي دخمار په غرونو
ځي د تناکو په پښوکې د انګار په غرونو
یو څو هوښیارو دې جامونه مات کړل
چادې کنډول چادې خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
هغه له مینې نه ډك زړونه مات کړل
دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه
ستا دمـینو وینه
ستا د ، رندانو وینه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړېږي
چې بیا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

تښتيدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې يوځو سوي غزلونه دي
وادې يې ورې چاسره چې کانې نه دي زړونه دي
ګوره دښو په ستنوځه ډېرې جنډې رپې
ړوند خونه يې ځومره مې د هيلو مزارونه دي
تنده ما توې خوره نشه دمينې هم لري
اړوه په سريې که ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلي مې پيژندلي دي
څوك به داسې ووايي چې اورنه دي ګلونه دي
څه تاندې غوټۍ ځومره تنکي ګلان يې وربېل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمغ داسپين سبا به کله په کې ووينم؟
ځومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال که په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وينې موجونه دي
کله به قدغن ماتيږي خدايه ليوني شومه
سترګې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه خوبونو کې لیلا د آزادۍ راځي

ویښ چې شم هغه خرې خیمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په‌حسین غشي د یزید اورې

ژوند مې عاشورا شو تښتیدلي اخترونه دي

خدایه یو دعشق ابن اذر ورته راولیږه

جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي

مایې جنازې دنیم بسملو نغمو وړې دي

داخود کاروان یوځو ژوندي غوندې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

دانتظار په کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کـــلي
خدایه تېرېږم بې دیدنه د خپل یارپه کــــلي
تړی زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لږمون راته څوك وسېځي دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لږمې راشي دخمار په کلی
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له خمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټی نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټی نه لرو
څځ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
توري لیلا ځمې دي څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دي اوږ دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګټې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کبږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پټیږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ویښ یم که خوب وینم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسیحا کله به را درومې دبیمار په کلي ؟

په شنه اسمان یې چې بوډۍ دمینې تال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپینې کوترې یې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجوررڅو د داسې یو د لدار په کلي

موږ دتناکو په پنو کې په اغزیو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستیوراغلو
خندا موحق ده په کړلېچ کې دسلګیو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ تنې

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړګی وي په تتر کې ، خوچې وخاندي بهـــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي

دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشــکو کــوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پاڼې تارپه تــارشي

هره اوښکه یې تابلوشي ، دصـنم دګرمې میــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصـال به ترپـــنه زارشــي

مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حــق وایي
عشق یې نه پرېږدي قرارتــــــه ، که منصورغــوندې په دارشــي

چې په مینه کې قربــان شي ، هغــه زړه د زړو سلــطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوې یــادګارشــي

چې فــریاد داولســونو ، دبلبل غــوندې نغمه کړي
د ژوند سازېې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشــو ښکــارشي

د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېرېي دکه وي لـــه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګـــوزارشي

خو دانورپه ایرونه مري ، دا بــــــه زړو نوکې بلــبېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلوه زارشي

پسرلیه ! توکوه یې ، له زخمونو نه ګلــونه
چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي

چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» بې بې سالارشي

ننهې ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوځادرله گلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزرینې جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمۍ له میخانې نه راوړه
دمینې تږوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شي په وچوشونډو
لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
پرېږده دمینې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته یې خوپېغله به شې
دښکلا رازیې یوه غوټه یې چې وسپړېږې
که د چړو په څوکو لاره وې هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

دیوسفي کمیس په عطرو باندې ولمبوه

دلمردسترګې هار پرسپینه غاړه وځروه

عزیزدمصرته ورياد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۴۹

دپرښتې خوب

یو چمن وشین چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشیطان له وسوسونه
خوب دښکلو پرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دورېمود قافلو
یوله بله وو تېکر
لکه ځونشه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غېږې
یو مېن شینکی سحر
اوس یې ورو ورو لمبوي
په چینه دتنکې لمر
لکه ولامبي مریمه
ځوېدرنګې زمانې ته
کړي له غیبه را پیدا
یو مشال یو مسیحا
د فطرت له رنګینیو
دښکلا وو په لمن کې
یو ه پیغله په ترېکو
لکه مسته غرځنی وه
دمړوند بنګړي یې مات وو

مستانه وه لیونۍ وه
د سپرلي په شنه سحر باندې مسُینه
په چمن باندې مسُینه
په مین باندې مئینه
جنتي موسکا په شونډو
او څولۍ له گلو ډکه
ته به وایې چې دشاتو یو ه مچۍ ده
په گلونو باندې گرځي
یوخوږو کې انتظارېږي
په لېموکښې په څپو دی
د گل ځانگو لاندې گوري
لکه زړه چې ورنه ورك وي
له خندانه تکه شنه شوه
خپله ورکه یې پیدا کړه
پسې منډې وهي تښتي
دښکاري په شانې داهم
خپل ویشتلي ښکارانیسي
خپل مین دلدار رانیسي
گیډۍ زلفې یو خوا بل خوا
په اوږو زنگوي خاندي
پسرلی یې شرمنده کې
داسې نازاو اد کاندي
خپل مین په غونچوولي
عشق دحسن او وصال په ډیوو ولي
دواړه ستړي اوستومانه

دچینې په غاړه کښې
چینه سپینه راخوټکېږي
نه به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه ډېروي ژړلي
داچینه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لېچې کړې ترې ډکې
یو دیو اوبل دبل په لېچه خوله ږدي
لابې غږه هم کړی نه وي
نه چینه وي نه یې یاروي
پرهرژلي پسرلي وي
یو غمجن غونډې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې وینې
خو چې وینه شي ژړېږي
په ماینونو غوځه پښه یې
گرڅېدونه نه جوړېږي

پېښور – حمل ۱۳۷۰

ځلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې ځلورتوتکی
تورومښوکوکې يې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ ټال نه يې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا ځلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلمرپه‌ء ونه
دنورپه څانګه کې يې وغزول
دبوډۍ ټال دهريو رنګ تارونه
په هريو تارکې يې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېيلې
دتوتکيو دا ، وره اودا رنګينه ځاله
دنورپه څانګه د زانګو په شانې وزنګيده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
يوه دنيا يوه رنګينه دنيا
يوه موسکايوه مالګينه موسکا
اودې ځلورو توتکو د رنګينو په غېږکې
خوبونه ډېرولېدل
شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا

د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنگو سترگو

لکه اغزي لکه لښې لگیده

د اهریمن له خبیثه اروانه

یولوی ښامارجوړیده

په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده

دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله

نوراني څانگې یې کړې خچې پچې

په کې لمبل به چې ځلورو توتکیو په ناز

دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینې شوې وچې

دتوتکیو ځاله لولپه شوه

د بېلتانه دسرو دونو باران ووریده

وصال ورې سلگی وهلې اویتیم پاتې شو

اودځلورو توتکیو داړوکي کاروان

دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو

خدای خبردوې توتکی چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟

دسبا سپینه کښتی

دشنه دریاب اودخواړه غوندې شمال له غېږې

وحشي توپان په تورو تورو پنجو

دتورو شپو دگردابونو غېړته څنلوهله

خودسبا ماښو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خېټه
دسپینو غشوګــو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهرېي ګډله تورو وینو سره وبهېدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه رنګ شول
خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه رنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایړونه پوهېږم
زموږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تالونه وهي
هغه څلورتوتکۍ ورکې دي اوهېڅ نه راغلې
دنورپه څانګه یې رنګینه څاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
یومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظرېې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهیدلي سیوري لاندې شپېلۍ وغږوي

په پاړوګړوګوتو

چې دنغمو په جادو ګروګوتو

دنورله ځانګو ماران وشو کوي

چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو

هغه ترخې هغه زهري تناکې

ترخه ترخه زهریې وبهوي

بیاېې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونځوي

چې دلړونې ته یوسېل دتوتکیو راشي

دنورپه هره غزیدلې ځانګه

ځلور، ځلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۳۷۰/۵/۱۵

ازانګې

ګله دا دېره موده
ستا د ورمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي تمبل وهي
زما دروح په ګړنګو کې ازانګې خېروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کې دوه مين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کې مخ پټاوه
ګله تنکى وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګى وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکى به وې ګله ګونګى خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريداى مې شوې ليداى مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلى راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتورى ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېرتاو وي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۳۰

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه څوځي ، روح دارمـــــان چېرته یوسم ؟

ښکلي نادان دی ترې امېل دغاړې نه جـــوړوي
وایه داني داني د دروهـــرجان چــېرته یوسم ؟

مصره ! په تاکـــې خویوه زلیـــخا هم نه وینـــم
ورونو شړلی دا یوسـف دکنـــعان چېرته یوســـم ؟

داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوپټ شي په کـــــې
په وینو سور خوب ، دزخـمي ارغوان چېرته یوســـم ؟

ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ریښې ریښې سالو د الـــوان چېرته یوسم ؟

خپل مې ختن خپل مې ښکاریان دي او غرڅې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چـــېرته یـــوسم ؟

چې مې د خیال په پسته دښته کـــې اغزي خواره شول
زه د وریښمینو غزلونو کاروان چېـــرته یوســـــم ؟

پېښور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپېغله

شپه دخوبونو په تال وزنګیده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ویده شي
داسې چوپتیا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپېغلې غلې غلې ساه واخېسته
او دمـین فطرت له غېږې ورو ورو ، وښویده
ځان یې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپین ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نریو لارو
په سپینه غېږکې یې خواره واره شول
د پسرلي ګلپېغله
سلیماني تخت ته بلقیسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنهو خو شبویې ورو ي
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مینې ګنهګار وته جنت جوړوي
خوای عظیمه خدایه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده شوه
خدایه که غوښې دې کړې
دجهنم دسرو اوررونو ژبې
د اهریمن د طلسمونو ژبې

پېښور ٤/١/ ۱۳۷۰

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرې چې دســـوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګڼ خالونه نه ځاییږي
په دې ساده ښکلي محراب کې دیو«خال » قحطي ده
ولې تندي مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لږخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فریاد ناوري سره اوسپین نه لري؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهیو غرونه

١٣٦٨/٨/٦

اهداء : دشهید شمس الرحمن او
شهید محمد میرپاکو ار واورته .

له وینو ترموسکا

خه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء
چیرته مسیح په هدیرو راغی
وګوریء مړي له خندانه شنه شول
مړاوې غوټی په یوه سترګك دشبنم وموسیدې
له مرګ یاغي شوې دسیلۍ په غیږکې وغزیدې
ګوریء ګلونه شوي جنډې جنډې شوې ورپیدې
خومره بې باکه دا غزوپه خوکو ونخیدې
او دپیرۍ د خزان مړي پورې وخندیدې
خه مستانه شور دی غوړونه کیږدیٔ
ړندې ړندې شوې دپیړ یو دکوډ ګرو سترګې
شینکی آسمان دکوه قاف په لمن وورېده
ډیرین دیو دمنارې له سره وښوییده
یو ه ژورګړنګ ته وغورځیده
هغه لاسونه یې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې یې دقاف دښاپیرووزرې
خه مستانه شوردی غوړونه کیږدیٔ
دښا پیرودخو بوی راځي
هلئ زموږدګلي
په هغه سترې ملوك زیری وکړئ

بذري جماله یې سلام ته راځي
څه مستانه شوردی غوړونه کیږدیٔ
راغلي ښځې دسندریزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ووتې
چې دسحر وینې یې ښکلې هغه شپې ووتې
هغه چې تش نوم یې دښارپه مری،
لکه څپسه پروت و
یوه یاغي آواز دښار له مری،وشو کاوه
دوخت بودی،زړه ریتا ړه کې دغوټې په شان
دعدم تاخ ته ورو وره،وغورځاوه
څه مستانه شوردی غوړونه کیږدیٔ
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درنو اوښکو دریا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونه‌وچ شول
جادو ځیلې سترګې وغړیدې
هلته دوینو دساحل په غاړه
د یوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وینو لُمبیدلی شال بادونو یووړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان یې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء
هلته پوشکین له غزلیز وسترګو
دتولستوی په مینه ناکه څېره ووریده
وې یې دابنکلی اورنګین محشر له کومه راغی ؟
چې د بتانو نړۍ ونړیده
دتولستوی په شونډو
یوې خوږې موسکا برېښنونه وکړل
له نازه ډکه اشاره یې وکړه
دجنوب لورته یې اوږده او مرمرین لاسونه وغزول

۱۳۷۰/٦/۱٦ پېښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې ګلونه وغورځول
دهریوګل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه مینې بوراګان
لکه د پرخې په ځیر ، ووریدل
دا پولادي لاسونه
دګل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅکي څاڅکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراګانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو کاڼو خواته وغځیدل
ځولۍ یې ډکې کړې له تورو کاڼو
دښاپیرۍ په غیږکې سپینه ښیښه
په کاڼو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

۱۳۷۱ ثور

پېښور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوړو . واوریدله
له شنې کړکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
باغ یې دنور په رڼو کاڼو وویشت
سترګې مې وبرېښیدې وځمبیدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وینو سور شو
یوه ګړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
وریځو ورېښیمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې وزنګاوه
زړګي مې وریځو ته یو ه دنیا دعا کوله
په یوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شیبې د کال پېښې کولې
دانتظار دېوانو
دشیبو غرونه وو په لار کې ایښې
اوپه دې لاره یوه ستړې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په ائینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
کږنگ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیری غېږه راکړه
زما په خوږ سترگویې وموښل تنکې لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د گلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیری غېږه راکړه خوله په خوله شو
تنده یې وموښله
زما په تنده پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه تنده یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او دگل کنځ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پیښور ۶/۳/ ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي شنه توتیان سپیني کوترې

خدا یه ستاکومې پرښتې واخیسته ؟
په نوراني منګولو
دګلو ږموپسته وریښمینه جارو
چې یې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وریځو اوله تورو لړو
خدایه دلرکلي په شنو توتیانو
په سپینو سپینو جنتي کوترو
ته څومره ډیرورو ي
دښایستو نو باران
چې له بڼکونه یې
بوی دچنډنو راځي
چې له څبرونه یې
بوی دسندرو راځي
خدایه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظیمه خدایه !
له تاکومه ګیله
ستا هغه ډیرې پرښتې خدایه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

په تورو وریځو کې د پیغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وینو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شین بڼکي توتیان
کوي هرچاته دسلګو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونوبیان
زخمي مریوکي دمستو الوتنو نغمو
دوینو زنګ نیولی
زموږ دکلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپینه شپه یې دسوما ګلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندې ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې څبیښې
زموږ دکلي ښایسته کوترې
سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

پښمور ۱۳۷۰

د ديو دلاس دماتيدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جګه غوږګه
يوې خوږې يوې پستې سندرې
لکه د سپينې اسمانې کوترې
له زيږوبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دبناپيرو له وطن
لکه بدرۍ جماله
په سندريز اندازکې
ته لکه ديو غشې لينده په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوريدله
لکه شاهين وي خوشې
په يوه کوتره پسې
غشې دې شغ شوراغې
زما سندره پسې
او د زړګي په سرمې ولګيده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوږګه ورپيده
دزيږوبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپيرۍ بدرۍ جمالي غوندې
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښې لاس مې پولادي غشی له زړه راوکيښ
لکه قلم زما د زړه له مشواڼۍ نه ډك و
پولادي نوکه يې په وينو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې وليکله
دناويلې ښايستوکې اوپستې سندرې
دشهادت ويرنه
دهغه لاس دماتيدو سندره
چې غزلګرزړونه په غشو ولي
چې داروا له وني
سپينې کوترې شړي
زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ
زما کيڼ لاس زما دقبر لوحه
راتپوکيدلې ده د زړه له تله
پرېږدئ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د ديو د لاس دماتيدو سندره

پيښور لخيبر پلازا ١٣٧١/٤/٢٨

دباران زګيروی

دا څو شپې سرېه سرد باغ په ستوني
يوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن څرېونه ويني
باران له تري باغ نه باد په ديکه تيل وهلو
او داغزوپه ځيرېې و واروه
پاڼوزګيروی د باران واوريدو او وبورنيدې
دسپيره بادله ويرې ورپيدې
بلبل دپرڅې په ځای سرې سکروټې وځبينسلې
ژبه يې ګونګه شوه نغمې نه ورځي
خولا دګل کنډول يې هيرنه دی توبې نه ورځي
آه دماشوموګل غوټو په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتيونه د سپوږمۍ رودلي
په هره څوکه يې ټوټې ټوټې الماس ځليږي
اوس په ګلونو باندې ناز څرڅوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپير ترې د اغزيو د يو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هابندیوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غیږکښي ټینګ نیولی
چې د فرعون دا غزني ږیرې
په هریوتارتارکې تالونه وهي
موږ په موسی پسې لیمه شو
که چیرته راشي یو ماشوم موسی په پالې پالو
چې د فرعون له اغزني ږیرې
داني داني الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بنګې وکړي
زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پیښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سوزي

سپرلي په کې ایره شول سره گلونه په کې سوزي

د تاندوتنکی هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې

بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې

وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلی دنورغشي بوډۍ ټال په لینده نه شي

اورونه دي لوګي دي اورنګونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایه چاته وژاړمه ؟

روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سوزي

سور اور بله میخانه کې ساقي وسو ، جام بې پریووت

لاغړېږي کړی نه چې ترې زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه

نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داڅه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې

ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي

اور کرښه غځولي مجنون دلته ، لیلا هلته

دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې سوزي

الهي نمرودي اورونه ته ګل وګلزار کړې

ته ګوره د خلیل خواږه یادونه په کې سوزي

لګیږي به مرهم غوندې په سوولوو زړونو

«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تني ۱۳۶۸

زما دسورکي اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونـــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــــیلونه وړل
تل مې تګ راتګ و . کاروانونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونــــوکې
کله په اغزو کـــــله ګـــلونو کې
تګ مې نه و خوښ په مهارونوکې
ډیر وم ګرندی په قدمونـــــو کې
تل مې له اوښانو میدانــــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـــونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتـــــللی یم
ډیر ډیر په مستۍ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــــی یم
کله هم ګـــړنګ ته ورلـــویدلی یم
بیا هم په میړانه ترې ختلــــی یم
ما په مکیز غاړه بـوخ غوږونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونــــه وړل
هرخو مې که زړه له باره ستړی دی
زړه کې مې زرغون دمینـــې زړی دی
نازمې دغریب په لیمــــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتــــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــرې دی
تل به مې ډالۍ اوســـاغاتونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیـــلونـــه وړل

ډیر راسره یوبهـــیر کې تللـــي دي
تللي دي.واپس کـــله راغلـــي دي
پاس راته جازونه غوریـدلـــي دي
خواکې مې بمـــونـــه لګیـــدلي دي
مرګ راته په برګوډیر کتـــلـــي دي
بیا به مې هم کته او ګـلـــونـــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـــونـــه وړل

تګ به مې دشپې په قافـــلو کې و
لوند به مې بدن ټول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانۍ په ولولـــوکې و
مل به مې کاروان په منزلـــو کې و
روح یې دشعرونو په بنګلو کـــې و
مایې د ډاګې غـونډې لیکـونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـــونـــه وړل

یار شومه په سختو سرو ګرمیـــوکې
زورمې پاتـــې نه و . پـــه تلیو کې
ور ورو یه راتلمه په غونډیـــو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
څه غمجن سرود مې و.ګونګریو کې

ورومي دمرگ غير تــه قدمونه ورل
غاړه کې مې ښکــلي امــيلونه ورل
بيا په خپلو وينوکې غــرقاب شومه
ونډې ، ونډې جوړپه ښه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومــه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومــه
خدای خبر چې چابه مې خوندونه ورل
غاړه کې مې ښکلې اميلــونه ورل
داغ که دکاروان په ځيــگر خون يمه
خيال نه مې شړي وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دي په بيلتـــون يمه
هرڅه دي له خدای پوه په قانـــون يمه
ټينگ عزم لرم کــه په شواخـــون يمه
زړه ته يې دصــبر مرهمونـــه ورل
غاړه کې مې ښکـــــلي اميلونه ورل

وړی ځيسوره دچور کوښې دڅنگل لمن

۱۳٦۸ / ٦ / ۵

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

پیرمحمد کاروان

له ماښامه ترماښامه

دشعرونو مجموعه

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000
Peshawar 1992

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library